

Vladimir Antonov,

Ph.D. (in biology)

Původní Učení Ježíše Krista

**Z ruského originálu
přeložila Jiřina Broučková**

2013

ISBN 978-1-927115-73-2
New Atlanteans
657 Chemaushgon Road RR#2
Bancroft, Ontario
K0L 1C0, Canada

Printed by Lulu
<http://stores.lulu.com/spiritualheart>

Kniha předkládá analýzu Učení, které bylo lidem darováno prostřednictvím Ježíše Krista v Jeho pozemském Vtělení.

Ježíšovo Učení je poprvé systematizováno ve shodě s těmi základními tématy, kterých se Ježíš dotýkal. Jako bibliografické zdroje byly v této knize použity nejen Nový Zákon, ale i některá apokryfická Evangelia.

Kniha je adresována všem lidem.

<http://cz.teachings-of-jesus-christ.org/>
<http://swami-center.org/cz/>
<http://cz.spiritual-art.info/>

Obsah

PŘEDMLUVA.....	5
BŮH OTEC	6
JEHO EVOLUCE — A MY	8
PROCES TVOŘENÍ. MNOHOROZMĚRNOST PROSTORU	13
SVATÝ DUCH.....	14
NEBE — A NEBESA	15
PEKLO A RÁJ	17
POKÁNÍ.....	23
JEŽÍŠ KRISTUS	27
JEŽÍŠ — O SOBĚ.....	35
ŠÍŘENÍ KŘESŤANSTVÍ	37
SVOBODA VŮLE.....	43
OSUD.....	47
INTELEKTUÁLNÍ ZDOKONALOVÁNÍ.....	48
O OPILSTVÍ	50
PRÁCE — NEBO PARAZITIZMUS	51
LIDÉ	55
PATRIOTIZMUS.....	57
CO JE TO ČLOVĚK.....	59
ZBAVENÍ SE NEMOCÍ	63
MORÁLKA A ETIKA.....	68
LÁSKA K BOHU.....	69

NEKRAĎ, NELŽI, POMÁHEJ DRUHÝM!.....	71
LÁSKA	73
LÁSKA A SEX	78
MANŽELSTVÍ A ROZVOD	81
NUDIZMUS.....	82
MUŽ A ŽENA NA DUCHOVNÍ CESTĚ	85
«MENŠINY»	89
SOUCIT	90
BOJ SE SVÝM «JÁ»	93
MNIŠSTVÍ.....	97
MEDITAČNÍ PRÁCE.....	100
BIBLIOGRAFIE (RUSKY)	104

Předmluva

Učení, přinesené na Zemi Ježíšem Kristem od Boha Otce, se pro nás zachovalo ve formě popisování v Evangelích Jeho besed s učedníky a s dalšími lidmi, Jeho proslovů k Otci Nebeskému, popisování Jeho skutků a stvořených zázraků, a také písemných děl učedníků, ve kterých jsou smíseny vědomosti, obdržené jimi osobně od Ježíše, proroctví od Boha Otce a jejich vlastní názory. Těchto zápisů je mnoho, přičemž ne všechny byly zařazeny do Nového Zákona.

Avšak ucelený systematický popis Učení Ježíše Krista, ve kterém by byly v určitém, přesně stanoveném pořádku, objasněny všechny nejdůležitější světonázorové problémy, nebyl dosud proveden. A z toho konkrétně pocházejí jak početné neshody mezi následníky Ježíše Krista, tak i výrazná překrucování Jeho Učení.

Je pochopitelné, že práce na sestavení integrálního popisu Ježíšova Učení, by mohla být úspěšně vykonána jenom tím, kdo sám splnil to, čemu On učil, obsáhl Jeho Lásku a poznal Boha Otce. Jenom to by mohlo posloužit jako kritérium kompetentnosti realizátora.

Sestaviteli této knihy se podařilo projít Cestu k Bohu Otci, když si osvojil metodologii procházení této Cesty, a vybudoval — s pomocí a pod vedením Boha — «žebřík» z metodologických stupňů až na Vrchol.

Na záchraně lidí z temnoty ateizmu začal v Rusku pracovat ještě za vlády KSSS, kdy byl vystaven pronásledováním a pomluvám, prošel svoji «Golgotu», dvakrát pobýval «na onom světě» a poznal bez překážek ze strany tělesného obalu Objetí Svatého Ducha a Boha Otce, poté byl ještě ponechán v tom samém fyzickém těle, aby pokračoval ve svém sebezdokonalování a sloužení [6].

Tyto kapitoly, tak jako i celá kniha, jsou napsány s Božím požehnáním a pod Božím vedením.

Bůh Otec

«Existuje... jenom On jediný... On existuje od věčnosti, Jeho bytí nemá konce.

Neexistuje nic Jemu podobného ani na Nebesích, ani na Zemi.

Veliký Tvůrce se o Svou vládu nedělí s nikým,... vládne (jenom) sama Jeho všemohoucnost.» (Životopis Svatého Issy, 5:16-17)

«Odvěký Zákonodárce je jeden. Není jiných bohů, kromě Něho. Nedělí se o svět s někým jiným, nediskutuje s nikým o Svých záměrech.» (Tamtéž, 6:10)

«... Pán Bůh náš je... všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný, vládne veškerou moudrostí a veškerým osvícením. K Němu se musíte obracet, abyste obdrželi útěchu v zármutku, pomoc v obtížích, vyléčení z nemocí. Doufající v Něho — Jím nebude odmítnut.

Tajemství přírody jsou v rukách Božích, tak jako svět před svým vznikem (už) existoval v hlubině Božské mysli; a stal se hmotným a viditelným z vůle Nejvyššího.

Když se chcete k Němu obrátit — staňte se opět dětmi. Protože vy neznáte ani minulost, ani přítomnost, ani budoucnost; ale Bůh je Pánem času.» (Tamtéž, 11:12-15)

«(On) je Samovláda, nad Kterou není nic. On je Bůh pravý a Otec všeho, Duch neviditelný, Který je nad vším, Který je v nerozdělitelnosti, Který je ve světle čistém, Kterého žádné oko¹ nemůže zahlédnout.

On je Duch. Nesluší se přemýšlet o něm jako o bozích nebo něčem podobném. ... Všechno existuje v Něm samotném. ... On je neohraničený, protože není nic před Ním, co by Ho ohraničovalo. ... On je nezměřitelný, protože nebyl nikdo před Ním, aby Ho změřil. ... On je věčný. ... On existuje věčně. ... On není tělesný... Není možné říci, jaké je Jeho množství... On není uvězněn časem...

On je Život, dávající život, Blaženost, dávající blaženost, Moudrost, dávající moudrost a spasení...

... On je nehybný, On přebývá v mlčení, v klidu. ... On směřuje Svoje přání do Svého potoku Světla. On je Zdrojem toho potoku Světla...» (Apokryf Jana, 2:25-4:25)

«On je Prvotní Duch» (Tamtéž, 4:35; 5:10, 15).

«Tot' jest blažené zvěstování, které jsme slyšeli od... (Ježíše) a zvěstujeme všem: Bůh jest Světlo, a není v Něm žádné tmy» (1. Janova 1:5).

«Blahoslavený a jediný mocný Král..., věčný — (On) přebývá v nepřístupném Světle...» (1 Tm 6:15-16)

«Králi... věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému moudrému Bohu buď čest a sláva na věky věků! Amen.» (1 Tm 1:17)

*** * ***

Velká část těchto Ježíšových slov nebyla do Nového Zákona církevními vůdci na konci čtvrtého století

¹ Žádné oko, kromě oka Syna (Mt 11:27). V použitém překladu je napsáno: «světlo oka». V nynější knize budou dále zjevné nepřesnosti překladu, chyby a překlepy opraveny bez speciálních poznámek o tom.

po Ježíšově pobytu na Zemi zařazena. A to zapříčinilo odvrácení většiny křesťanů od monoteizmu. Vždyť Bůh Otec, přestože Učení o NĚm a o Cestě k NĚmu tvořilo veškerou podstatu Ježíšových kázání, byl jimi téměř úplně zapomenut. A kvůli tomu se staly jejich ontologické, gnozeologické a metodologické názory neopodstatněnými.

A víc než to, v Rusku se objevila typicky pohanská — antropomorfní² — představa o Bohu Otci, zpodobněná na ikoně «Trojice». Na ní je Bůh Otec zobrazen v podobě stařečka, sedícího na obláčku. A «po pravici» (tj. zprava) od NĚho sedí Ježíš. Taková představa vešla dokonce i do pravoslavného «Vyznání víry»: «Věřím... (v) Pána Ježíše Krista..., ... sedícího po pravici Otce...».

Ale vždyť Bůh Otec není létající stařeček! On je Prvotní Vědomí, nezměřitelné ve své velkoleposti, a vůbec ne antropomorfní, ale zaplňující veškerý vesmírný prostor v Jeho Přibytku! On je opravdu nekonečný! Jak by bylo možné sedět zprava od Nekonečného?

Jeho Evoluce — a my

My, obyvatelé Země, jsme si zvykli na měření času dny (periodami otáčení Země kolem své osy), rozdělenými na hodiny, minuty a sekundy, a také roky (periodami otáčení Země kolem Slunce), rozdělenými na měsíce a týdny.

U NĚho — vesmírného, je jiné počítání času. Měří se Manvatarami, skládajícími se z mnoha miliónů pozemských let.

Jakou část trvání vesmíru obsahuje Manvatara? — kdo to ví, kromě NĚho Samotného? A pro nás to nemá žádný význam.

² Antropomorfní — znamená formou se podobající lidskému tělu. Výsledkem takových bloudění jsou dozvuky pohanských představ, které prosákly do Nového Zákona (Mk 16:19; Ko 3:1).

Manvatara je vývojový cyklus, skládající se z «projevené» a «neprojevené» fáze. První začíná «stvořením světa» a končí «koncem světa». Ale v období druhé fáze Stvoření neexistuje, existuje jenom On, a také «stavební materiál» pro nová Stvoření.

Na počátku každého cyklu On postupně vytváří (materializuje) tvrdý substrát — hmotu planet, a na některé z nich potom «vysévá» rozměrově nepatrné částčky energie, které se vtělují do materiálních těl minerálů, poté rostlin, živočichů, lidí, a ve výsledku se musejí vyvinout do toho stupně dokonalosti, aby se staly hodnými toho, vlít se znovu do Něho, a obohatit ho tak samy sebou. On řídí proces jejich růstu; přitom jim dává určitou míru «svobody vůle» — tj. možnost přijímat malá i velká řešení v Jím vytvářených učebních situacích, a ve výběru svojí cesty. My máme dokonce i možnost si vybrat, jestli chceme jít cestou Evoluce, nebo degradovat.

On nás miluje — jako Svoje děti. A po celý čas nám předkládá nové příležitosti pro přijímání správných rozhodnutí; my je buď přijímáme, nebo odmítáme.

Dal nám také Svaté knihy, které obsahují instrukce o tom, jak bychom měli žít. Pokud je dodržujeme — stáváme se dokonalejšími. Jestliže nedodržujeme — můžeme se dokonce pohybovat na opačnou stranu od Něho. Bolest a utrpení je to, čím nám On poukazuje na naše chyby. A přibývání štěstí z pocíťování sblížování s Ním je kritériem úspěchu.

Musíme se vynasnažit stát se «dokonalými, jako je dokonalý (náš) Otec Nebeský» (Mt 5:48), a vlít se do Něho co možná nejrychleji: On nás volá do Svých Objektů — k nejvyšší blaženosti bytí v Něm ve Splnutí s Ním. «Blahoslavení vy, kteří jste už poznali obelstění a utíkali (od něho) — od cizího! Blahoslavení vy, které hanobí a neuznávají kvůli (té) lásce, kterou k vám

chová váš Pán! Blahoslavení vy, trpící, mučení těmi, kteří nemají naději (na spasení); vy budete osvobozeni od všech okovů. Bděte a prostě, abyste nemuseli vejít (znovu) do těla, ale vyšli z okovů utrpení (pozemského) života! A... až vyjdete z muk a utrpení tělesných — získáte svůj klid... a budete vládnout spolu s Králem, stanete se *Jedním* s Ním. A On bude *Jedním* s vámi od nyníška a navěky věků. Amen.» (Apokryf Matouše, 145)

A proto, abychom co nejrychleji postupovali ve svém zdokonalování k Němu, se musíme snažit si Ho zamilovat. «Miluj Pána Boha svého vším svým srdcem, a vši duší..., a vši myslí, a vši svojí silou...» (Mk 12:29-30) Vždyť přece právě emoce lásky jsou těmi mechanismy, které přitahují jednoho ke druhému a spojují vjedno jak vědomí člověka — s vědomím druhého člověka, tak i vědomí člověka — s Vědomím Boha.

* * *

V roce 553 se vůdcové křesťanských společenství, které se do té doby zformovaly, shromáždili na «schůzi», a rozhodli «většinou hlasů» vyloučit z Ježíšova Učení tu jeho část, kde byl objasňován smysl života na Zemi lidí a dalších vtělených bytostí právě z evolučního hlediska. Učení bylo tímto způsobem zbaveno celistvosti a uspořádanosti. A lidé, aby našli odpovědi na mnohé přirozeně vznikající otázky, se občas dopouštěli nerozumného fantazírování. Například, příčinu našich strádání na Zemi začali vidět v tom, že my jakoby na sobě neseme hříchy Adama a Evy, a z tohoto důvodu jsme hříšní absolutně beznadějně, a žádná úsilí o sebezdokonalování nám nepomůžou a nejsou ani zapotřebí, protože nás jenom zavedou do hříchu pýchy... je třeba se jenom modlit a modlit ke «svatým služebníků» a k panence Marii, aby se ti dotyční, následně, za nás pomodlili před Ježíšem Kristem — a pak se On,

možná, nad námi smiluje a místo do pekla nás pošle do ráje...

Ale adepti takových názorů nemohou být od pekla spaseni, protože jejich koncepce je diametrálně protichůdná Učení Ježíše Krista, Který nás k úsilím o sebezdokonalování právě vyzýval. Konkrétně říkal: «(Mnou)... je Království Boží zvěstováno, a každý (jen) usilováním vchází do Něho» (L 16:16). On nás také v žádném případě nenabádal vracet se zpátky k pohanství.

V tomto tématu budeme pokračovat v dalších kapitolách — teď ale uvedeme příklady toho, že Ježíš mluvil o rozvíjení duší v opakujících se pozemských vtěleních.

A tak, když sledoval vystoupení mistrovských zpěváků, vysvětloval žákům: «Odkud se vzaly jejich talenty a síla? Za jeden krátký život samozřejmě nedokázali nasbírat ani (takovou) kvalitu hlasu, ani znalosti zákonů souzvuku. Jsou to zázraky? Ne, protože všechno pochází z přírodních zákonů. Před mnoha tisíci let už tito lidé shromažďovali svoji harmonii a tyto vlastnosti. A oni se přišli opět ještě učit...» (Tibetské Evangelium).

Nebo když se Ho učedníci zeptali na Jana Křtitele, Ježíš odpověděl: «A jste-li ochotní to přijmout — on je ten Eliáš, který měl přijít. Kdo má uši k slyšení, ať slyší.» (Mt 11:14-15). A podruhé: «... Eliáš už přišel, ale nepoznali ho... Tehdy učedníci pochopili, že jim to řekl o Janu Křtiteli.» (Mt 17:11:13).

Ale mezi vtěleními, jak říkal Ježíš, jsou duše spravedlivých vzkříšeny v nemateriálním světě, a víc už se «nežení ani nev dávají, ale žijí jako andělé Boží v Nebesích» (Mt 22-30).

V řadě mnoha vtělení se člověk rozvíjí ve třech základních směrech: intelektuálním, etickém a psychoenergetickém. Přičemž nejobtížnější a nejdéle ze všeho probíhá rozvoj toho prvního.

Rozdíly v intelektuálních úrovních různých lidí jsou známy nejen psychiatrům, kteří roztřídili lidi na idioty, imbecily, debily, lidi s fyziologickou (tj., nepřekračující meze «normy») slabomyslností («fyziologická hloupost»), lidi s hrubými defekty myšlení («parciální» slabomyslnost, schizofrenie, paranoia a další) — a všechny ostatní.

Intelektuální rozdíly se také výborně projevují ve spojitosti s religiozností.

Tak se ukazuje, že někteří lidé jsou schopni jenom «modlitebních» tělesných pohybů a modlitebního vyprošování. V Rusku se například široce používá takový slovní obrat: «pomodlit se za...». To znamená, že je třeba zaměřit pohled na nějaký předmět, který má kultovní význam, a udělat... standardní tělesné pohyby...

Lidé vyšší intelektuální úrovně jsou už schopni osvojení si Boží Vůle vzhledem k nám a odpovídající práce na zdokonalování sama sebe — především v etickém směru.

Ale jsou i tací, kteří jsou schopni obsáhnout veškerou úplnost znalostí o Bohu; a jim se podaří — cestou hluboké sebeobětující práce dosáhnout připodobnění Bohu a poté vejít do Splynutí s Ním, završit tímto způsobem svoji osobní evoluci.

A tyto rozdíly mezi lidmi nemají příčinu jen ve zvláštěnostech nitroděložního vývoje a nemocech prodělaných v dětství, a dokonce ne ani ve výchově a získaném vzdělání, ale především v evolučním stáří duší a v úsilích, vykonaných na přeměnu sama sebe.

Proces tvoření. Mnohorozměrnost prostoru

V době «neprojevené» fáze Manvatary existuje jenom Prvotní Vědomí Tvůrce, a také «stavební materi-

ál» pro budoucí hmotu a duše — protoprakriti a proto-puruša (podrobněji — v [6,8]). Proces tvoření začíná v podobě lokálních zhuštění protoprakriti, ze které se bude vytvářet tvrdý substrát, aby ochraňoval život organických těl, žijících na něm. «Projevila se, ukázala se, zrodila se před Ním ve vyzařování Jeho světla... Stala se dělohou...» (Apokryf Jana 4:25 — 5:5)

Délka trvání procesu «stvoření světa» se pocho-pitelně nevyčísľuje dny, ale epochami; šest «dnů» «stvoření světa» je příkladem nesprávného překladu Bible. (Pokud bychom připustili, že to byly skutečně dny, v našem obvyklém chápání toho slova, vypadá to, jako by od počátku procesu tvoření uběhlo všeho všudy kolem 7,5 tisíce let. I když archeologické výzku-my ukazují, že pouze lidé žijí na Zemi už kolem miliónu let.)

Prostorové dimenze jsou ve Filipově Evangelii nazvány řecky «eony».

Plnohodnotně vysvětlit podstatu mnohorozměr-né struktury, jakou je například Země, není na úrov-ni slov možné. Můžeme jenom říci, že v hloubce pod jakýmkoli materiálním předmětem, včetně našich těl, leží vrstvy *Světla* se stále větší jemností, čistotou, něž-ností, jasností. Jejich poznávání je uskutečnitelné je-nom prostřednictvím speciálních metod rozvíjení vě-domí. Je to Cesta postupného zjemňování vědomí a jeho «upevňování», «krystalizace» na každé dosažené úrovni. Je to Cesta k poznání Tvůrce.

«Konec světa» je opačný proces odhmotnění Stvo-ření.

* * *

«On zachtěl — a svět (Stvoření) vznikl; pouhou Božskou myšlenkou shromáždil vody a od nich oddělil pevninu zemské koule. On je příčinou tajemného živo-

ta člověka (tj. lidské tělesné formy), do kterého vdechl část Svého Bytí.» (Životopis Svatého Issy 5:18)

«... On je Život, dávající život...» (Apokryf Jana 4:1)

«... On existoval před počátkem všeho (ve Stvoření) a bude existovat po konci všeho» (Životopis Svatého Issy 8:6).

Svatý Duch

Svatý Duch — to je Tvůrce, projevující Sám Sebe ve Stvoření prostřednictvím duchovních Asketů, kteří se do Něho vlili a tím dosáhli úplné Seberealizace (= Bohorealizace), a také Těch, Kdo ještě nevešli do Jeho Příbytku, ale už dosáhli Splynutí se Svatým Duchem.

Svatý Duch také řídí činnost druhých duchů, nacházejících se na ranějších stupních evolučního vývoje. On také bezprostředně zaměřuje úspěšně postupující duchovní praktikanty, konkrétně jim zajišťuje prorockou informaci. Ježíš o tom mluvil tak: «Ale až přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do všeliké pravdy: neboť On nebude mluvit Sám od Sebe, ale bude mluvit, co uslyší (od Otce a Ježíše), a (cestu do) budoucnosti vám bude zvěstovat» (J 16:13).

A dlouho předtím, nežli Ježíš pronesl tato slova, se už Svatý Duch zúčastňoval přípravy Jeho vtělení (Mt 1:20), dával lidem zázračná znamení o Jeho zvláštním předurčení (L 2:25-35; 3:21; M 3:16), a také se podílel na organizování Ježíšovy činnosti na Zemi (L 4:1).

Nebe — a Nebesa

Kde žije Bůh, kde Ho hledat? Převážná většina lidí, zapojených do religiozity v jejich nižších formách, jako odpověď ukáže nahoru. A když tito lidé čtou modlitby, také zvedají nahoru oči a ruce.

Ale odkud se vzalo přesvědčení, že je Bůh nahore? Je možné, že vzniklo z toho, že na povrchu Země jsou utrpení a pokušení, ale tam — ve výšce — pokojná oblaka v modři nekonečné dálky, něžnost Slunce, tajemnost Měsíce a dalekých hvězd?

Ale Ježíš se takovým úsudkům smál: «Jestliže ti, kteří vás vedou, vám říkají: Podívejte, Království (Boží) je v nebi! — pak vás ptáci nebeští předešli.

... Ale Království je uvnitř vás a vně vás.

(A) ať ten, kdo hledá, nepřestane hledat do té doby, dokud nenajde, a když najde, — bude otřesen..., udiven... — a on začne, (až se usídí v Království), pánovat nad vším!» (Tomášovo Evangelium 2:1)

Takže, za první, co to znamená «uvnitř vás a vně vás»? A za druhé, proč ten, kdo najde Příbytek Tvůrce, bude «otřesen a udiven»?

Už jsme posuzovali mnohorozměrnou podstatu Stvoření. Všechny dimenze existují přímo tady pod jakýmkoliv materiálním předmětem, ať už je to čajová konvice, žehlička, celá naše planeta, nebo třeba tělo některého z nás. Ale to samé je i tam, kde nejsou pevné předměty, ale jenom vzduch. A to také znamená «uvnitř a vně nás».

A abychom našli Příbytek Otce, musíme svoje hledání zaměřit ne nahoru, ale do hloubky, zpočátku — uvnitř svých těl, přetvářet svoji emocionální sféru: zříkat se hrubých emocionálních stavů (především — rozličných forem hněvu, závisti, žárlivosti a dalších) a kultivovat jemné stavy (především — všechny možné varianty emocionální lásky: něžnost, laskavost, nadšení krásou a sladování s ní atd.). Plnohodnotného výsledku je v tom obvykle možné dosáhnout jen za pomoci očišťování a rozvíjení čaker.

Další zjemňování vědomí se už děje v duchovním srdci. Prvotní schránka duchovního srdce v těle — čakra anáhata — představuje jakousi prostornou dutinu v

hrudním koši, existující v jemných úrovních. Duchovní srdce je bioenergetický orgán, odpovědný za produkování emocí lásky. Umění přecházet koncentrací vědomí do svého duchovního srdce dává konkrétní možnost zabydlet se ve světě světla a lásky.

Ježíš o tom mluvil tak: «Blahoslavení čistí srdcem, neboť oni Boha uvidí» (Mt 5:8). «Vejděte do svého chrámu — do svého srdce, ozařte ho dobrými myšlenkami, trpělivostí a doufáním neotřesitelným, které musíte mít k Otci vašemu» (Životopis Svatého Issy 9:12).

Po očistění čakry anáhy s pomocí speciálních technik se už snadno očišťuje a prosvětluje celý organizmus: musí se stát natolik čistým, aby vypadal průhledný pro duchovní vidění. A «když se on (člověk; v daném kontextu se mluví o těle) stane (jakoby) prázdným — on se naplní Světlem...» (Tomášovo Evangelium, 65).

Duchovní praktikant, který se takovým způsobem očistil, se stává schopným vidění Božského Vědomí, ale ne tělesnými očima, ale bezprostředně zrakem vědomí. Přičemž se to uskutečňuje uvnitř postupně se rozšiřujícího srdce.

... A teď se vrátíme bezprostředně k tématu, zformulovanému v záhlaví kapitoly: nebe — a Nebesa.

Vždyť ne náhodou existuje v ruštině slovo «Něbesa», na rozdíl od «něba» (také jsou tyto pojmy odděleny v angličtině — *sky* a *Heaven (Heavens)* — a určitě i v dalších jazycích). Ale ztotožňování těchto pojmů je nedorozumění, vyvolané náboženskou nevědomostí.

Nebesa — to jsou nejjemnější eony.

A i když jsou ty eony všude, konkrétně i nad našimi hlavami, nemá žádný smysl při jejich hledání upřeně zírat nahoru nebo dokonce tam létat. Bůh — v Aspektech Tvůrce a Svatého Ducha — přebývá jmenovitě v jemných prostorových dimenzích, které jsou nepřístupné pro fyzické oči našich těl. Jeho můžeme

uvidět, jenom pokud zjemníme sama sebe (jako vědomí) na Jeho úroveň, můžeme Ho uvidět — ne očima těla, ale vědomí.

* * *

«Ne každý, kdo Mně říká: „Pane! Pane!“, vejde do Království Nebeského, ale ten, kdo koná vůli Otce Mého Nebeského!» (Mt 7:21)

«Vcházejte těsnou bránou, protože široká je brána a prostorná cesta, vedoucí do záhuby, a mnozí jimi jdou, neboť těsná je brána a úzká cesta, vedoucí do Života (Pravého), a nemnozí je nacházejí!» (Mt 7:13-14)

«... Ten, kdo hledá, — najde, a kdo klepe — tomu otevřou!» (Tomášovo Evangelium, 98)

Peklo a ráj

Kromě výše uvedených eonů «Nebes» a materiální úrovně existují i další prostorové dimenze, nacházející se na druhém konci (vzhledem k Tvůrci) škály jemnosti-hrubosti. Jsou to vrstvy pekla.

Můžeme je pocítit, když pobýváme na některých negativních «místech síly».

«Místa síly» [6,7] jsou charakteristická výraznou dominancí určitých druhů energií nemateriálních světů, která je schopná projevovat zvláštní vliv na stav vtělených bytostí, konkrétně lidí.

«Místa síly» se podle jejich pozitivního nebo negativního působení rozdělují souhlasně na pozitivní a negativní. Existují pozitivní «místa síly», která jsou výjimečně příznivá pro konkrétní duchovní práce nebo ozdravení organismu. A negativní «místa síly» umožňují seznámení se životem v různých vrstvách pekla.

«Místa síly» mohou mít rozměry od metru v průměru až do kilometrů.

Ted' je pro nás důležité pochopit, na čem závisí to, že se lidé po smrti ocitají v pekelných nebo rajských prostorových dimenzích. A odpověď je velice jednoduchá: člověk zůstává «na onom světě» v tom stavu, na který si přivykl za života ve fyzickém těle. A tento stav bude trvat až do následujícího vtělení, tj. obvykle stovky pozemských let. Proto je tedy tak důležité učit se regulovat svoje emoce, a ne jen prostě žít po zvířecím způsobu, reflexně reagovat na příznivé nebo nepříznivé faktory vnějšího prostředí a impulzy z hloubky vlastního těla!

Rozmanité emocionální stavy je možné roztrždit podle škály *hrubosti* — *jemnosti*.

Nejhrubší jsou — nenávisť, zuřivost, zlost, hrůza, strach, zoufalství, úzkost, žárlivost, stesk, stavy uraženosti, pocity sklíčenosti, zármutek z odloučení atd.

Do středního rozsahu je možné zařadit takové stavy, jako spěch, netrpělivé očekávání, sportovní nebo pracovní zápal, sexuální chtíč (vášnivě přání) atd.

Za vysoké stavy vědomí bychom měli považovat něžnost, konkrétně sexuálně zabarvenou, stavy, vznikající při emocionálním sladčování s harmonickými přírodními jevy (ráno, jaro, pohoda, klid, zpěv nejlepších pěvců mezi ptáky, hry zvířat atd.), a s odpovídajícími díly různých směrů umění.

Existují také ještě vyšší stavy vědomí. Ty nejsou mezi «pozemskými» emocemi, a neexistuje nic pozemského, co by je mohlo vyvolat, včetně ikon a ostatní náboženské atributiky. Ony se poznávají jenom ve vyšších meditacích sladčování-Splynutí se Svatým Duchem a Bohem Otcem v Jeho Příbytku.

Z vyjmenovaných skupin stavů se první nazývá «tamas», druhá (přechodná) «rátžas» a třetí je «sattva». Tamas, rátžas a sattva jako «pozemské» vlastnosti se označují termínem «guny». Ještě vyšší kategorie jsou «nad gunami».

Člověk má možnost — cestou duchovních úsilí — stoupat nahoru po gunách a následných stupních. Ale může po nich také sestupovat.

Přitom je třeba chápat, že nemluvíme jen o schopnosti zažívat ty či ony emoce, ale konkrétně o obvyklých stavech vědomí. A od toho, jaký z vyjmenovaných stavů se stane obvyklým v okamžiku loučení s tělem, — závisí osud, dost možná, na příští staletí.

Zamysleme se nad tím, jestli by se nám chtělo zůstat na tak dlouhý čas ve stavech první skupiny, a ještě k tomu mezi sobě podobnými? Vždyť tohle je přece peklo.

A přitom, pokud se domníváme, že takovéhle naše emoce zavinili «oni» — tedy konkrétní lidé a okolnosti, — pak nemáme pravdu. Vždyť přece právě my sami se sladujeme s těmi špatnými lidmi a okolnostmi — a ne s Bohem a Božským, což by nás mohlo spasit před peklem.

Apoštol Pavel o tom mluvil tak: «... odvracejte se od zlého, Iněte k dobrému!» (Ř 12:9).

A s tím samým cílem má význam dodržovat i tyto principy:

«Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují!...» (Mt 5:44)

«Smiř se se svým odpůrcem co nejrychleji!...» (Mt 5:25)

«Blahoslavení pokojní!...»³ (Mt 5:9)

«... Neodporuj zlému. Ale udeři-li tě někdo do pravé tváře, nastav mu i druhou; a když se chce s tebou někdo soudit a vzít ti košili, dej mu i svrchní oděv; a když tě někdo bude nutit jít s ním jednu míli, jdi s ním dvě.» (Mt 5:38-41)

«Nesud'te!...» (Mt 7:1)

«... Neodsuzujte!...» (L 6:37)

³ Přesnější je překlad: «Blahoslavení (Bohem) mírotvůrci!»

«... Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou!» (Mt 10:28)

«... Každému, kdo tě prosí, dávej a od toho, kdo si bere tvé věci, je nevyžaduj zpět» (L 6:30).

«Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať své skutky prokáže dobrým životem v moudré krotkosti. Máte-li však v srdcích hořkou závist a svárliвість, nechlubte se a nelžete proti pravdě: to není moudrost přicházející shůry, ale pozemská, tělesná a ďábelská!...» (Jk 3: 13-15)

«Kdo říká, že je ve světle, a nenávidí svého bratra, je dosud v temnotě!» (1 J 2:9)

«Dobrořečte těm, kdo vás pronásledují, dobrořečte a nezlořečte!...

Nikomu neodplácejte zlo zlem, ale opatrujte dobré přede všemi lidmi!...

Nemstěte se sami!...

Hladoví-li tvůj nepřítel, nakrm ho; žízni-li, dej mu napít!...

Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem!» (Ř 12:14-21)

«Ty pak, proč soudíš svého bratra?... A tak každý z nás bude sám za sebe skládat účet Bohu. Nesudme již tedy jedni druhé, ale raději posudte toto: abyste nekladli před bratra kámen úrazu nebo pohoršení!» (Ř 14:10-13)

«... i kdyby byl člověk zachvácen nějakým prohřeškem, vy duchovní ho napravte v duchu krotkosti a každý dávej pozor sám na sebe, abys nebyl pokoušen i ty!» (Ga 6:1)

«Ať z vašich úst nevychází žádné špatné slovo, ale jen to, co je dobré..., aby přineslo posluchačům milost!» (Ef 4:29)

«... odložte: zuřivost, hněv, zlobu, urážky i nestoudné řeči!...» (Ko 3:8)

«... Neodplácejte zlo zlem, ani zlořečení zlořečením!» (1 Pt 3:9)

«... kdo svého bratra nenávidí, je v temnotě a v temnotě chodí a neví, kam jde, neboť jeho oči oslepila temnota!» (1 J 2:11)

«Činnosti takového druhu vás nepřibližují ke spasení, ale přivedou vás k mravnímu úpadku, při kterém je zlodějství, lež, a zabíjení považováno za odvážné jednání.

Ale existuje zázrak, který může vykonat i člověk: to je — když se on, plný opravdové víry, rozhodne vytrhnout i s kořenem... všechny špatné úmysly, a aby dosáhl cíle, už dál nechodí cestami nezákonnosti» (Životopis Svatého Issy, 9:17; 11:8).

Někdo by mohl namítnout: ale vždyť to je egoizmus: odejít stranou od zla, starat se jenom o svoji spásu, a oni — co? — ať to dále provádějí?!

Nemáte pravdu: vždyť mluvíme, především, právě o stavech vědomí. Dokonce i bojovat proti zločincům, proti té nejodpornější lidské ohavnosti, pokud máme takovou povinnost, můžeme bez nenávisti, zuřivosti a odporu, v emocionálním klidu a sladění s Božským. A pekelné emoce — těmi jenom škodíme všem — jak sobě, tak i přátelům...

Je důležité ještě pochopit i to, že silné emoce nejen bouří uvnitř těla, ale vytvářejí energetické pole kolem, a vyvolávají u okolních lidí sladování, někdy i nemoci.

Pokud následujeme Krista podle Jeho principů — pak se nebudeme zaplétat do pozemských zápasů svými emocemi, a přivykat sebe a ostatní na peklo.

Ještě jednou opakují, že z toho, co bylo řečeno, nevyplývá nějaká rada pro všechny: stranit se sociálního života, zájmů ostatních lidí, a nejen lidí. «Není větší lásky, než ta, když někdo položí život za své přátele!» (J 15:13), — říkal Ježíš. Ale nesmí to dělat v zuřivosti, nenávisti, opovržení — ale v klidu a lásce, v zaměře-

ní pozornosti na svůj Nejvyšší Cíl — Otce Nebeského. Právě tak šel na Svoji smrt na kříži Ježíš Kristus.

... Ted' ještě můžeme sami svobodně změnit svoje návyky těch či oněch stavů vědomí, konkrétně, když si osvojíme techniky psychické autoregulace a meditační techniky. A ještě můžeme přijmout pomoc od druhých lidí — abychom ještě stihli stát se lepšími. Potom — až tělo umře — už nebude možné změnit svůj status. A nikdo nám pak už nedokáže pomoci. Kristus hříšníky z pekla nevyváděl, modlitby svatých a všech ostatních to také nedokážou. Jenom člověk sám, přičemž jenom za vtěleného stavu, může měnit sám sebe a svůj osud.

* * *

Na naše osudy ve vtěleném stavu — v tomto nebo budoucích pozemských životech — má vliv celý soubor obecně rozšířených neřestí. Pokud například máme vlastnost, že nevěnujeme pozornost cizí bolesti a budeme ji působit druhým bytostem (nejen lidem) — pak nás to Bůh bude odnaučovat. Jak? Tak, že nás bude umísťovat do situací utrpení od bolesti — abychom se naučili tím, že prožíváme tyto situace sami, soucítit s cizí bolestí. Tak si sami sobě programujeme osudy (peklo na Zemi), při kterých zjemňovat svoje emoce bude značně složitější.

Ale co tedy máme teď dělat, abychom se zbavili neřestí, které nás ničí?

Kát se!

Pokání

Výrokem o nezbytnosti očistit se prostřednictvím pokání začínal svoje kázání Jan Křtitel (Mt 3:2,6). To bylo nové pro ty, kdo ho poslouchali: v tu dobu byla u židů rozšířena velice svérázná forma «osvobození od

hříchů». Jednou v roce, na Paschu (Velikonoce), symbolicky jakoby překládali svoje hříchů do jehňat, poté ty «hříšníky» zabíjeli — «jako oběť Bohu» a sami pojídali jejich mrtvoly. Je přirozené, že tato absurdita jen prohlubovala hříšnost takových lidí před očima Boha.

Ne, vlastní hříchů nemohou být na někoho přeneseny, jenom člověk sám je může smýt svojí upřímnou lítostí.

Právě lítost, která následuje za intelektuální sebeanalýzou je hlavním očišťovatelem duše.

Bůh nás neustále «pase» jako Svoje ovce (alegorie, často používaná Ježíšem), které vypustil na pozemské «pastviny». Jeho záměr spočívá v tom, aby nás udělal dokonalými, abychom se stali důstojným doplněním Jeho Samotného. V tom je Jeho Život, smysl vytváření materiálních světů. A On se nás nevzdá, nezávisle na tom, jestli chceme nebo nechceme o NĚm vůbec vědět, milujeme-li Ho, snažíme-li se stát dokonalými, jako On, přejeme-li si vlít se do Něho.

Přiblížení k Němu prostřednictvím úsilí o sebezdokonalování přináší opravdovou Blaženost. Zvlášť ostře jsou pocítovány první doteky Božského Vědomí, poté se Nejvyšší Blažeností stávají stále déle trvající epizody Splnutí s Ním. Jsou to naše nejvyšší odměny za úspěchy na duchovní Cestě!

Ale jestliže Jeho Vůli neplníme, jdeme na opačnou stranu od Něho — pak sami sebe odsuzujeme k utrpení. Tato utrpení jsou «odměnou» za neposlušnost.

A první, co můžeme udělat, abychom se jich zbavili, je kát se.

Ale nováčkové v náboženství, pro které Bůh zatím ještě není Živou Realitou, ale jen abstrakcí, se zcela přirozeně mohou zeptat: ale jak se kát?

Existuje například názor, že kát se je možné jenom před knězem. A že právě jeho prostřednictvím se «hříchů odpouští».

Ale pravda spočívá v tom, že k žádnému «odpuštění hříchů» ve skutečnosti vůbec nedochází: tohle je obecně nesprávně vytvořená otázka. Posuzování problému pokání se musí vést mnohem serióznějším jazykem — v termínech zbavování se neřestí, a ne vyprošování odpuštění. Přiměřeně k tomu jsou i mechanismy opravdového pokání jiné. Vzpomínaný církevní obřad se hodí jen pro děti, nováčky a slabomyslné dospělé.

V některých protestantských církvích je způsob provádění pokání už zorganizován lépe: věřící se po příslušné přípravě kají bezprostředně před Bohem Živým, bez prostředníků. Při tom důstojnost situace a podpora celé shromážděné komunity příznivě napomáhají zápalu emocí pokání.

Ale ne všichni lidé mají přístup k takovým komunitám nebo ke skutečně moudrým duchovním instruktorům, schopným objasnit to, v čem se kát a jak se kát. Proto teď probereme principiální schéma samostatné práce s pokáním.

Za prvé, je třeba se vypořádat s některými zásadními otázkami náboženské filozofie: co je to Bůh, Evoluce, smysl našeho života a všech vtělených bytostí. Z toho začne být patrné i to, kvůli čemu vůbec na sobě pracovat, k jakému ideálu směřovat, co v sobě pěstovat, čeho se zbavovat, co to je opravdu neřest, hřích, a co tak nazývají jenom lidé, ale Bůh ne. Pro to je účelné studovat především slova Samotného Ježíše Krista, a ne fantazie na téma křesťanství. «... Učte se ode Mne...» (Mt 11:29), — říkal Ježíš.

Upozorňuji: stává se, že slyšíte slova o tom, že «10 přikázání», poskytnutých Bohem prostřednictvím Mojžíše, — jsou také i «přikázání Kristova». Pokud se i vy setkáte s takovým kazatelem — odejděte od něho: on sám naprosto nic nepochopil, ale pokouší se učit druhé. Vždyť ve skutečnosti Ježíš zanechal Učení o Bohu

a o Cestě k Němu, které je nesrovnatelně bohatší, nežli celý Starý Zákon. A skládá se z desítek rad-příkázání.

A ještě: pokud se někomu zdá, že je tak dobrý, že se nemusí měnit, — pak to znamená, že takový člověk je tak vzdálen od duchovní práce, že o ní nemá ani představu. Neboť v Ježíšově Učení si najde jakýkoli člověk příležitost stát se lepším: od začínajícího — až k tomu, který vysoko postoupil na náboženské Cestě.

Ted' si pohovoříme o sebeanalýze. To, co lidé nazývají hříchy, není to hlavní. Hříchy jsou pouze konkrétními projevy našich neřestí — rysů charakteru, vlastností duše. Hříchy umožňují neřesti uvidět, ale bojovat musíme ne s hříchy, ale právě s neřestmi. A to vůbec není práce na jeden večer... Předělat sebe jako duši, zbavit ji jedněch vlastností a obdařit druhými, je možné jenom za léta soustředěných úsilí.

Pro to, abychom výrazněji rozpoznali v sobě tu či onu neřest, je účelné pokusit se vystopovat všechny její projevy, všechny hříchy v této linii, za celý život, až do dětství. A až ta práce bude udělána, Bůh vám dá, možná, nahlédnout i do minulých vtělení — abyste uviděli kořeny svých neřestí, které se nacházejí ještě tam.

V procesu odhalování v sobě neřestí a vzpomínání na konkrétní hříchy — musí nastoupit emocionální lítost.

Ale jestli při tom emocionálně trpíte kvůli lítosti nad sebou v souvislosti se strachem před budoucím trestem — pak jste na absolutně falešné cestě.

Soucítit je třeba ne se sebou, ale se svými oběťmi — všemi těmi, kterým jsme způsobili svojí nemravností bolest — fyzickou nebo jen emocionální. A poté prožít vědomím každou takovou situaci nanovo — ale ted' už správně.

Pokud nějak můžeme — alespoň částečně — vyrovnat svoji vinu před svými oběťmi — musíme to nezbytně udělat. Pokud to neuděláme, ale prosíme Boha

o odpuštění, je hloupé spoléhat se na příznivý výsledek: vždyť takové pokání nevypadá upřímně.

Práci na pokání nemůžeme ničím nahradit. Spoléhání na to, že očistit se od neřestí je možné jenom meditačními praktikami nebo «katarzními» technikami, je chyba. A dokonce, i pokud dostane člověk možnost pobývat v Příbytcích Svatého Ducha, a dokonce se i vzájemně dotknout s Otcem — stejně od toho neřesti «neshoří», ale přetrvají a projevují se. Tohle nejsou domněnky, ale fakta.

Proto radím vystříhat se, jak takových «novinek», tak i metod «vykřikování» svých neřestí (kvůli tomu je třeba jen velice nahlas, dlouho a hrubě řvát, nejlépe v partě stejně smýšlejících), i takových «ponurých» technik «zbavení se neřestí», jako vynález jednoho ruského «poperestrojkového» «duchovního pastýře» (do Perestrojky — instruktora okresního výboru KSSS); on hlásal: «Zabíjejte pavouky! Za každého zabitého pavouka se snímá 40 hříchů!». Je lepší od takových hlupáků odejít, abychom se nestali «slepými, vedenými druhými slepci» (Mt 15:14).

... S uvedením závěrů této a předchozí kapitoly ještě jednou zopakuji nejdůležitější vývody:

Do nepozemského pekla se lidé nedostávají za konkrétní prohřešky, ale za přivyknutí k pekelným stavům vědomí, které si vypěstovali na Zemi; a příslušnými skutky, porušujícími princip nezpůsobení zbytečné škody druhým bytostem, si předurčují peklo pozemské.

Prvním a nenahraditelným způsobem zbavení se budoucího pekla je pokání — vyhledávání v sobě neřestí, vyvolávajících konkrétní etické chyby (hříchy), a poté lítost, jejímž základem je spoluprožívání s oběťmi svých hříchů.

Cílem pokání není vyprošování si odpuštění, ale zbavení se neřestí.

Druhým směrem se na počátku duchovní práce musí stát zjemnění vědomí, které se začíná provádět korekcí svojí emocionální sféry: vyloučením hrubých záporných emocí a kultivováním jemných kladných, přivykáním si k rajským stavům vědomí, namísto pekelných.

Ježíš Kristus

V představách velice mnoha lidí, považujících se za křesťany, ponejvíce v Rusku, je Kristus jakési Ježíšovo příjmení. Proto jsou tato dvě slova (Ježíš a Kristus) v jejich myslích nerozlučně spojena.

Ale ve skutečnosti není «Kristus» v žádném případě příjmení, ale spíše hodnost. Kristus je řecké slovo; jeho starohebrejskou analogií je Mašiach, v současné výslovnosti Mesiáš. Těmito slovy nazývají Toho, Kdo přichází na Zemi od Boha Otce — jako Jeho Část — poskytnout na nejvyšší Božské úrovni duchovní pomoc vtěleným lidem.

Abychom pochopili pravdu o tomto jevu, musíme si dobře osvojit to, o čem jsme už mluvili v předchozích kapitolách: že Bůh Otec je současně jak Celistvým Vědomím, tak i souhrnem bývalých lidských Vědomí, které se do Něho vlila, protože Vědomí, která byla v minulosti individuální, ale dosáhla úplné duchovní seberealizace, přebývají v Příbytku Otce ve stavu vzájemné rozplynutosti, a vytvářejí tak jednotný Celek. O tom se konkrétně mluví v Janově Evangeliu (1:4): «V Něm (Otcí) byl život, a ten život byl Světlo lidí». O tom samém se dočítáme i ve Filipově Evangeliu (87): «Synové Svatebního Paláce (Příbytku Otce, kde dochází ke Splynutí s Ním ve vzájemných Objektích Lásky) mají jedno a to samé jméno (tj. Oni všichni jsou teď Bůh Otec)». Ale Oni — ti bývalí lidé, kteří se stali jedinou podstatou s Otcem, jsou také schopní se znovu na čas

zosobňovat jako Svatý Duch, pokud je to nezbytné pro vyplnění nějakého Otcova úkolu.

Proto je stejně správné to, že Kristus je částí Boha Otce, i to, že měl v předchozím životě lidskou minulost. Kdy? — v této nebo jedné z minulých Manvatar? — to význam nemá. Důležité je jenom to, že se On — po Svém Splynutí s Bohem Otcem po dosažení úplné Dokonalosti — poté znovu vrátil z Příbytku Prvotního Vědomí jako Jeho konkrétní Část s Misí pomoci lidem.

Kristů na Zemi — během přibližně milión let trvající historie lidské existence — bylo několik. Objevovali se na Zemi v různou dobu a mezi různými národy, a přitom pokaždé vytvářeli ohniska duchovní kultury, vykládali poznatky o Bohu, smyslu života lidí na Zemi a jejich Cestě ke konečnému Cíli. Ježíš Kristus byl jedním z Nich.

Pokus prosazovat, že Ježíš byl jediným Mesiášem, jako to dělají někteří «bohoslovci», který je založen na tom, že On byl nazván Jednorozeným Otcem (J 3:16), je zjevně neopodstatněný, neboť slovo «jedorozený» naprosto určitě označuje «jeden zrozený», «jeden původem» (tj. vycházející z Boha Otce), ale v žádném případě ne jen «jediný». Ježíš byl jediným Vyslancem Boha Otce jen pro ty lidi, s kterými se v té době stýkal.

Před Ježíšem byl Vyslancem Otce v tom samém okrsku Země Melchisedech (Žd 7).

A sám Ježíš předpovídal objevení Mesiáše, Který nebude porozen ženou: «Až uvidíte Toho, Který není zrozen z ženy, padněte k zemi a uctívejte Ho; On je váš Otec» (Tomášovo Evangelium, 16). A takovým se v naší době stal Bábadží z Haidakhanu (Indie), Který si v roce 1970 materializoval dospělé tělo a prožil v něm 14 let mezi lidmi.

Popis Ježíšova dětství ukazuje, že už ve svých dvanácti letech udivoval Svou moudrostí jeruzalémské stařešiny a učitele v náboženské diskuzi (L 2:42-52).

Další etapa Ježíšova života je vyličená ve dvou literárních zdrojích: «Život Svatého Issy⁴, nejlepšího ze synů lidských» a v «Tibetském Evangeliu». V prvním z nich se o tom vypráví takto:

«Když Issa dosáhl věku třinácti let — a v tom věku si každý Izraelita musel vybrat ženu — dům Jeho rodičů, živících se prostou prací, začali navštěvovat bohatí a významní lidé, kteří si přáli mít za zetě mladého Issu, který se už proslavil svými poučnými řeči ve jménu Všemohoucího. Ale Issa potají opustil rodný dům, odešel z Jeruzaléma a spolu s kupci se vydal k Indu...» (4:10-12).

Všude, kudy On v příštích letech putoval — v Indii, Tibetu, Persii — uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vystupoval proti pohanství a hlásal Jediného Vesmírného Boha Otce a Cestu k Němu. Při tom Jeho oblíbenými posluchači byli, tak jako i následně v Judeji, představitelé nižších sociálních vrstev.

Ve svých kázáních v Indii konkrétně učil:

«Neklaňte se modlám, neboť ony vás nevnímají, nenásledujte (čtyři) Védy, ve kterých je pravda překroucená; nepovažujte se vždy za nejlepší a neponižujte svého bližního.

Pomáhejte chudým, podporujte slabé, nečiňte nikomu zlo, nepřejte si to, co sami nemáte a co vidíte u druhých» (5:26-27).

A v Persii, když odpovídal na otázky hlavního žrece zoroastrické víry, mluvil tak:

«... Tak jako novorozenec nachází v temnotě mateřskou hrud', tak i váš lid, zavlečený do bludů vašim

⁴ Jméno „Ježíš“ zní v různých jazycích velmi různě: Issa, Isa, Ješua, Jisus, Jesus a další. Výslovnost „Jisus“ je charakteristická pro slovanské jazyky.

lživým učením a náboženskými obřady,... poznal svého otce v Otcí, Jehož zvěstovatelem jsem Já.

Věčná Podstata zvěštovala vašemu lidu Mými ústy: “Neklaňte se Slunci (jako Bohu): ono je jen částí světa, Mnou stvořeného pro člověka.

Slunce vychází, aby vás zahřálo v době vaší práce; a zachází, aby vám darovalo klid, jak jsem Já ustanovil.

Jenom Mně, Mně samotnému, patří všechno, co máte, všechno, co je kolem vás, nad vámi nebo pod vámi.”.

“Ale, — protestovali žreci, — jak by mohl národ žít podle zákonů spravedlnosti, kdyby neměl vychovatele?”

Tehdy Issa odpověděl: “Dokud národy neměly žrece, řídil je přirozený zákon, a oni si udržovali neposkvrněnost duší. Duše byly v Bohu, a k rozmlouvání s Bohem není potřeba zprostředkování nějakým idolem nebo zvířetem nebo ohněm, jak to tady provádíte.

... Slunce neexistuje svévolně, ale z Vůle neviditelného Tvůrce, který mu dal počátek.

Věčný Duch je Duše všeho oduševnělého. A vy pácháte těžký hřích, když Ho rozdělujete na ‘Ducha Zla’ a ‘Ducha Dobra’, neboť On je výlučně jenom Bohem Dobra, Který, jako otec rodiny, dělá Svým dětem jenom blaho, a odpouští jim všechny přestupky, pokud se kají.

Ale ‘Duch Zla’ žije na Zemi, v duších lidí, kteří svrhli děti Boží s cesty povinnosti.

A Já vám říkám: bojte se dne Soudu, kdy Bůh uloží těžké tresty všem, kdo příkazují odvracet Jeho děti s pravé Cesty, a naplňovat je pověrami a předsudky!...”» (8:8-20).

Uchoval se i zápis Ježíšových slov, která pronesl k Tibetanům:

«Přišel jsem vám ukázat lidské možnosti. (Ať) To, co tvořím Já, — dokážou tvořit všichni lidé. A To, co

jsem Já, — (ať) všichni lidé budou. Tyto dary náleží národům všech zemí, (ony) jsou voda a chléb života.» (Tibetské Evangelium).

Až ve svých 29 letech Ježíš znovu «přibyl do země Izrael» (Životopis Svatého Issy, 9:1). A to, co dělal a mluvil tam, se právě nejlépe uchovalo pro další lidská pokolení.

Když se Ježíš vrátil do rodného kraje, shromáždil několik pomocníků-učedníků, chodil s nimi po městech a vesnicích a tvořil zázraky, konkrétně uzdravil velké množství nemocných, křísil mrtvé, kázal v synagogách, v domech i pod otevřeným nebem to, jakými si přeje mít lidi Nebeský Otec.

Tisíce lidí Ježíše poslouchaly, viděly zázraky a získávaly uzdravení od nemocí. Někteří lidé opouštěli všechny pozemské činnosti a připojovali se k Němu, aby s Ním putovali a učili se od Něho.

A On je učil, objasňoval jim Cestu k Dokonalosti, předváděl jim techniky duchovního léčitelství, učil je techniky meditace.

Bezpochyby v nich chtěl vidět ty lidi, kterým by On mohl předat všechny nejvyšší znalosti o Otci, a snil, že oni potom spolu s Ním vejdou do Jeho Příbytku. «Otče! — modlil se, — chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se Mnou tam, kde jsem Já!...» (J 17:24).

Ale stačilo, aby řekl něco převyšujícího jejich schopnost chápání — a oni Ho překvapovali svou nechápavostí; mnozí z nich odešli, když začali pochybovat o adekvátnosti Jeho slov, a časem i o Jeho psychickém zdraví... (J 10:19-20; 13:36-38; 14:5-7; 16:17-18; L 9:54-56 atd.).

Dokonce i Jeho matka a bratři jednou přišli tam, kde Ježíš kázal, aby Ho vzali s sebou domů, protože se domnívali, že se pomátl na rozumu, když říká něco takového... (Mk 3:21, 31-35).

Po třech letech kázání, učení a zázraků s Ním na-
konec zůstalo — všeho všudy — 12 učedníků, mužů (z
nichž jeden — Jidáš Iškariotský — Ho zradí), a ještě
Marie Magdaléna.

Ale kde jsou ty nadšené tisícíhlavé davy prostřá-
čků, kteří poslouchali Jeho kázání, jedli Jím materializované jídlo a byli Jím uzdravováni z mnoha různých
nemocí?...

Ukázalo se, že dav vůbec nepotřeboval Jeho Uče-
ní o úsilích, které musí vykonávat, aby vešel do Krá-
lovství Nebeského. Dav potřeboval jenom to, aby je On
uzdravoval a projevoval jim pozornost... (L 9:11).

Když si to Ježíš uvědomil, začal se davu vyhýbat.
«Veliké množství lidí se k Němu scházelo, aby Ho po-
slouchali a byli od Něho uzdravováni od svých nemo-
cí. Ale On odcházel do pustiny...» (L 5:15-16).

Ano, On je uzdravoval. Ale kolik bylo možné?!
Vždyť On přece chtěl, aby lidé získávali pravou víru,
uskutečňovali vlastní úsilí a snažili se stát lepšími, —
pak by i nemoci odešly z Vůle Otce... «Nevěřící a zvrá-
cené pokolení, jak dlouho budu (ještě) s vámi a budu
vás snášet?!» — vykřikl jednou, když viděl beznaděj-
nost této situace (L 9:41).

A dav, popuzovaný proti Němu knězi, hromadil zlo-
bu...

«... chcete Mě zabít, neboť Mé slovo ve vás nemá
místo!...» — pokoušel se On ty lidi uklidnit... (J 8:37)

Ale bylo už pozdě: uražený zástup *chtivých* pri-
mitivů byl stále více rozčilený z toho, že by mu mohli
ještě něco *dát*, ale nedodali...

A brzy ti samí lidé řvali na Piláta: «Ukřižuj, ukřižuj
Ho!» (L 23:21)

«A oni se Ho zmocnili a hnali Ho, v běhu Ho tlouk-
li a říkali: „Ženeme Syna Božího, dostali jsme vládu
nad Ním!“. A oblékli Ho do šarlatového roucha a posa-
dili Ho na soudcovské místo: „Sud’ spravedlivě, Králi

Izraele!“ A někdo z nich přinesl trnovou korunu a vsadil ji na Pánovu hlavu. A jedni, stojící (vedle), Mu plivali do očí, druzí Ho bili po tvářích, jiní Ho bodali rákosovou hůlkou, a někteří Ho bičovali, a přitom říkali: „Takovouhle poctou uctíváme Syna Božího!“» (Petrovo Evangelium, 3:6-9)

... Ale proč Ho nepřijala převážná většina duchovenstva? Vždyť ani v základech vyznání mezi nimi a Ježíšem neexistovaly formální rozdíly: všichni mluvili o jednom Bohu Otci, všichni v diskuzích citovali židovskou Bibli...

Ale ve skutečnosti mezi nimi odlišnosti byly, a velice podstatné: Ježíš hlásal Boha Živého, Jehož osobně dobře znal; ale oni, kteří Boha neznali, ale jen v Něho věřili, a zabezpečovali si — díky náboženství — výborné sociální postavení a finanční blahobyť, jenom bránili pilíře svojí konfese.

Z čeho se skládaly ty pilíře? Z podrobně vypracované náboženské obřadnosti, pravidel způsobu života a represí vzhledem k jejich narušitelům⁵.

Když existuje taková po staletí se vyvíjející konfesní struktura s chrámy, krásnými divadelními představeními-bohoslužbami, s ideologií, která proniká celou společností a vštěpuje lidem strach před Božím trestem v případě neuposlechnutí... pak žrece takové konfese silně pobuřuje, jestliže někdo začíná dělat nepokoje: říká, že tu není všechno správné, a že žrecové jsou pokrytci, kteří sami Boha neznají a klamou lid...

Tak to bylo a bude se všemi těmi «masovými» konfesemi, které se opírají o obřadnost a pravidla chování — a nevyhnutelně za vším tím ztrácejí Boha Živého...

⁵ Speciální historický výzkum této otázky provedl F. B. Farrar [17].

V Judeji tehdy jako «rebel» vystoupil proti náboženskému pokrytectví Sám Posel Boha Otce — Ježíš Kristus.

... Ježíš věděl od Otce, že se blíží konec Jeho pozemského života. Věděl i to, jaká smrt je pro Něho připravena.

Nemohl se tedy pokusit tomu uniknout? — Bezpochyby! Vždyť by prostě stačilo jenom odejít s učedníky za hranice Judeje — a všichni by byli spokojení, všichni by se uklidnili a brzy by na Něho zapomněli.

Ale On neodešel. Proč?

Protože, pokud by tak postupoval, pak by si přece na Něho skutečně nikdo nevzpomněl už za několik let, a pak by neexistovaly žádné křesťanské církve, nebyl by ani Nový Zákon...

Proto byl plán jiný.

Plán spočíval v tom, aby, zaprvé, vyplnil až do konce všechny předpovědi starých židovských proroků o pozemském životě očekávaného Spasitele-Krista. Až do toho, že «kost Jeho nebude zlomena» a «pohlédnou na Toho, Kterého probodli». Tj. když lupičům, ukřižovaným spolu s Ním, přelámali nohy, aby zemřeli před příchodem noci z pátku na sobotu, Ježíš už opustil tělo, a proto Mu nohy nelámali, a jenom Mu probodli bok kopím... (J 19:31-37).

Zadruhé, Jeho smrt a dny, následující po ní, byly provázeny mnohými zázraky: předčasně se setmělo, «sám» se roztrhl závěs jeruzalémského chrámu (L 23:44-45), Ježíšovo tělo zmizelo z toho místa, kam bylo položeno, Ježíš se několikrát zjevil svým učedníkům, materializoval tělo, diskutoval s nimi, dával jim poučení.

Je pochopitelné, že nejvíce ze všeho lidi ohromilo právě zjevné «Ježíšovo vzkříšení z mrtvých». A oni, ačkoliv to byli lidé nábožensky zaměřeni, přesto nechápali to, že po odloučení od těla je prakticky každý

člověk vzkříšen «na onom světě», rázem si tam sám sebe uvědomuje v netělesné formě (Mt 22:30). Ale Ježíš jim to dokázal, a udělal ještě mnohem více: On, který vládl Božskou Sílou Vědomí, dematerializoval svoje tělo, sejmuté z kříže, a poté znovu provedl jeho dočasnou materializaci.

A nejbližší učedníci, a také Pavel a poté mnozí další, zasvětili svoje životy hlásání Syna Božího — Krista, ukřižovaného a vzkříšeného, který učil o Otci Nebeském — Bohu Živém a o tom, jak vejít do Jeho Příbytku.

Ježíš — o Sobě

«... Já jsem vyšel z Boha a od Něj přicházím!...»
(J 8:42)

«... On Mě poslal!» (J 8:42)

«... Sestoupil jsem totiž z Nebe, ne abych konal Svou vůli, ale Vůli Toho, který Mě poslal!» (J 6:38)

«Jako Mě zná Otec a Já znám Otce!» (J 10:15)

«Já a Otec jsme jedno!» (J 10:30)

«Otec je ve Mně a Já v Něm!» (J 10:38)

«... Já mluvím na světě to, co jsem slyšel od Něho!» (J 8:26)

«Já mluvím o tom, co jsem viděl u Svého Otce!...»
(J 8:38)

«A Ten, Který Mě poslal, je se Mnou. Otec Mě nechal samotného, protože vždycky dělám, co se Mu líbí!» (J 8:29)

«Já nemohu dělat nic Sám od Sebe!» (J 5:30)

«... Já miluji Otce!... (J 14:31)

«Spravedlivý Otče!... Já jsem Tě poznal!...» (J 17:25)

«Přišel jsem na zem pustit Oheň, a jak bych si přál, aby už hořel!» (L 12:49)

«Já, (jako) Světlo, jsem přišel na svět, aby nikdo, kdo ve Mne věří, nezůstal ve tmě!» (J 12:46)

«Já jsem Světlo světa. Kdo Mě následuje, nebude už chodit v temnotě!...» (J 8:12)

«Já jsem dveře. Kdokoli vejde skrze Mne, bude spasen!...» (J 10:9)

«Já jsem přišel, aby (vy jste) měli život a měli ho hojně!» (J 10:10)

Já jsem ten dobrý Pastýř. Dobrý Pastýř pokládá za ovce svůj život!» (J 10:11)

«... Za ty ovce pokládám Svůj život!» (J 10:15)

«Mé ovce slyší Můj hlas a Já je znám a následuji Mě!» (J 10:27)

«...Učte se ode Mne... a najdete odpočinek!...» (Mt 11:29)

«Já jsem ta Cesta, Pravda i Život... Kdybyste znali Mne, znali byste i Mého Otce!...» (J 14:6-7)

«...Neboť vím, odkud jsem přišel a kam jdu!...» (J 8:14)

«Kam Já jdu, vy nemůžete (ted') přijít.» (J 8:21)

«Proto Mě Otec miluje, že Já pokládám Svůj život, abych ho zase přijal. Nikdo Mi ho nebere, ale Já ho pokládám Sám od Sebe. Mám moc ho položit a mám moc ho zase přijmout. To přikázání jsem přijal od Svého Otce.» (J 10:17-18)

«...Zůstaňte v Mé lásce! Zachováte-li Má přikázání, zůstanete v Mé lásce, jako jsem Já zachoval přikázání Svého Otce a zůstávám v Jeho lásce!» (J 15:9-10)

«Ten, kdo je blízko Mne, je blízko Ohně, kdo je ode Mne daleko, je daleko od Království (Otce)!» (Tomášovo Evangelium, 86)

«Kdo má rád otce nebo matku více nežli Mne, není Mě hoden, a kdo má rád syna nebo dceru více nežli Mne, není Mě hoden!...» (Mt 10:37)

«Ještě vám mám mnoho co říci, ale ted' to nemůžete unést!» (J 16:12)

«Jdu k Otci, neboť Můj Otec je větší než Já!» (J 14:28)

Šíření křesťanství

Jak už jsme posuzovali, Ježíšovi se k Jeho zármutku nedařilo najít ty lidi, kteří by se dokázali rychle stát takovými, jako On. Apoštolové byli možná skutečně nejlepšími lidmi v Judeji, ale jejich psychogenetický věk ještě neodpovídal tomu, aby dokázali zcela přijmout a obsáhnout Božské poznatky.

Příznačná je například poznámka, pronesená Lévim k Petrovi už po Ježíšově odchodu z pozemského života: «Petře, ty se věčně hněváš!» (Evangelium Marie Magdalény, 18:5).

O Petrovi je také známo, že se k Marii Magdaléně velice nesnášenlivě choval kvůli tomu, že ona — žena — se také ocitla mezi Ježíšovými vyvolenými učedníky a dokonce má Jeho zvláštní přízeň (Tomášovo Evangelium, 118).

To znamená, že za celý čas svého učednictví u Ježíše se Petr nenaučil regulovat svoje emoce, žít v srdečné lásce, a neodstranil svoji povýšenost...

Po Ježíšově smrti se učedníci, otřesení Jeho smrtí a následnými zázračnými úkazy, snažili, každý podle svých schopností, pokračovat v Jeho díle. Všichni kázali, mnozí už pracovali se svými učedníky. Většina z nich proto zůstala mezi židy. Ale Apoštol Tomáš se vydal přes Sýrii na východ a všude, kde mohl, až do Indie a Číny, vytvářel křesťanské obcíny; sýrijská a indická malabarská církev, které vytvořil, existují podnes (podrobněji viz [10]).

Ke kazatelské činnosti se připojil i bývalý pronásledovatel a vrah křesťanů Pavel, obrácený na novou víru osobně už nevtěleným Ježíšem (Skutky 9).

Někteří Ježíšovi učedníci zanechali svoje písemné práce, které se nám dochovaly. Byli to — Matouš, Jan, Tomáš, Petr, Jakub, Filip, Jidáš (ne Iškariotský),

Marie Magdaléna, Nikodém, a také Pavel a nepřímí Ježíšovi učedníci, evangelisté Marek a Lukáš.

Soudě podle evangelií, právě Jan a Marie Magdaléna byli oblíbenými Ježíšovými učedníky. Jan napsal jedno z nejlepších Evangelií, kvalitou i obsahem. Z jeho ruky také pocházejí tři písemné Epištoly učedníkům, z nichž první obsahuje mnoho cenných poučení a rad.

Ale Jan také zapsal dva texty, které se velice neliší výše jmenovaným dílům. První z nich dostal název «Janův apokryf», druhý — «Zjevení Janovo» («Apokalypsa»), zařazené na konec Nového Zákona.

«Apokryf» napsal Jan po Ježíšově ukřižování dříve, tj. ještě před Epištolami. Vyplyvá z něho, že Jan, ačkoliv pochopil nejdůležitější aspekt Ježíšova Učení — srdečnou lásku, přesto za celý čas kontaktování se vtěleným Mesiášem nedokázal svým rozumem postihnout podstatu Jeho objevení na Zemi, a také podstatu Jeho Otce, Který Ho poslal. A pokládá Bohu takovéhle otázky: «Proč byl vybrán Spasitel? A proč byl poslán na svět Svým Otcem? A kdo je Jeho Otec, Který Ho poslal?...» (Janův Apokryf, 1:20)

A on dostává odpovědi o podstatě Otce, Svatého Ducha, Krista, a o «stvoření světa»...

Ale poté Jan podstupuje test inteligence, charakteristický pro prorocké kontakty: zvěstování přibližně od druhé třetiny mění svůj charakter, přicházejí fráze, postrádající smysl a jakýkoli význam... Boží záměr je zde takový: pochopí posluchač tento žertovný test? Jan nepochopil, v testu inteligence neobstál: zachoval se ke všemu seriózně, převyprávěl to přátelům apoštolům, poctivě všechno zapsal...

Stejná epizoda se opakovala i tehdy, když Jan zapisoval svoji «Apokalypsu», připomínající strašný sen (v tom lepším případě). Jejím tématem není kázání Cesty k Dokonalosti prostřednictvím víry, lásky a

práce na změně sama sebe, — ale výhrůžky, předpovídaní pohrom a neštěstí, zaklínání; text postrádá nejen Božskou Lásku, ale vůbec i jakýkoli pozitivní význam pro adepty, on jenom zavádí, vybízí k neplodnému *přemýšlení o budoucnosti*. I když nás Bůh učí žít a pracovat *tady a teď*.

Janova «Apokalypsa» se tím, že byla zařazena do Nového Zákona, stala pro milióny lidí studujících křesťanství, testem inteligence a duchovnosti, testem-pokusem. A velice mnozí svodům podlehli. Protože «Apokalypsa», která se stala zakončením Nového Zákona, jakoby přeškrťává a odmítá Ježíšovo Učení o směřování k Bohu Otci a zdokonalování se prostřednictvím lásky. A někdo si v Novém Zákoně pro sebe vybírá svatá přikázání lásky, čistoty, usilování k Otci — a někdo «rezonuje» s odpornými scénami vzbuzujícími hrůzu, s vředy, krví, hnísem a bude si je vychutnávat a přehrabovat se myslí v těchto nečistotách, místo toho, aby se sladil s dobrem a s krásou, místo toho, aby se učil lásce k lidem, všemu Stvoření, všem tvorům a Tvůrci.⁶

Stejný osud postihl i Nikodéma: napsal výborné Evangelium o posledních dnech Ježíšova pozemského života, ale zakončil ho detailním popisem svého snu o tom, jak Ježíš jakoby vyvádí hříšníky z pekla.

Další, hodnotově nejednoznačná a vyžadující si speciálního posouzení, je část Nového Zákona — Listy Apoštola Pavla.

⁶ Avšak další Janův osud se vyvíjel v nejvyšší míře příznivě: jeho láska-péče o Ježíšovu matku Marii a pomoc od Ježíše zabezpečily Janovi nezbytné podmínky pro dosažení úplné duchovní Seberealizace už v tomto vtělení. Měli jsme velké štěstí se s Ním mnohokrát přímo kontaktovat, a také s apoštoly Markem, Filipem a Ondřejem, konkrétně na Jejich oblíbených místech síly v okolí Peterburgu. Oni všichni dosáhli úplné Božskosti a vycházejí ke vtěleným lidem z Příbytku Tvůrce — jako Svatý Duch.

Ony překypují protimluvy: od nejcennějších Zjevení, kázání něžné lásky — až k rozezlenému spílání nesnášenlivého «moralisty».

V čem je příčina? Abychom to pochopili, musíme projít po stopách historie utváření se Pavla jako křesťana.

Na začátku byl agresivním a energickým katem, mučitelem a zabijákem křesťanů.

Ale jednou, když šel po cestě, uslyšel znenadání hlas neviditelného Společníka: «Saule, Saule, proč Mě pronásleduješ?» (Skutky 9:4). Pavel byl nejen kat a sadista, ale i člověk věřící v Boha. A on rychle pochopil, o co jde.

A šlo o to, že se Pán rozhodl nejen zastavit krvavého tyrana, ale navíc, využít jeho neobyčejnou fanatickou energičnost ve prospěch Boží Prozřetelnosti.

A když Pavel pochopil Boží ponaučení, prudce se obrátil ze zuřivého pronásledovatele křesťanů — v právě tak aktivního propagátora Ježíšova Učení.

Sám Pavel o tom píše takto: «Jsem vděčný... Ježíši Kristu, že mě považoval za věrného a postavil mě do této služby. Předtím jsem byl rouhač, pronásledovatel a trýznitel, ale dostalo se mi milosrdenství, neboť jsem to činil nevědomě a v nevěře. Milost našeho Pána... se rozhojnila spolu s vírou a láskou... To slovo je spolehlivé a hodné úplného přijetí, totiž že Kristus Ježíš přišel na svět (tento), aby spasil hříšníky, z nichž já jsem první. Ale proto se mi dostalo milosrdenství, aby Kristus Ježíš na mně jako prvním ukázal veškerou trpělivost pro příklad těm, kdo v Něho mají uvěřit k Věčnému Životu.» (1 Tm 1:12-16).

Tohle všechno se dělo až po Ježíšově ukřižování, se vtěleným Ježíšem se Pavel nesetkal, jenom měl po nějakou dobu osobní kontakty s Jeho učedníky. Ale Pavel se hned po svém obrácení na křesťanství naprosto podřídil Božímu vedení a s veškerou svojí

neobyčejnou energičností začal pracovat na přeměně sama sebe, a využíval přitom také meditační techniky, které mu poskytoval Bůh.

A Bůh ještě k tomu Pavlovi nařizuje zvláštní misi — obracet na novou víru pohanů Římského impéria za hranicemi Judeje.

Pavel vášnivě kázal, vytvářel stále nové křesťanské občiny, přel se s náboženskými vůdci pohanů, a nejednou byl zbit až k smrti, ale Bůh ho vracel do těla — a Pavel se znovu vrhal do bitvy.

Pavel napsal mnoho Listů, obrácených k různým křesťanským komunitám. V těchto Listech se prolíná několik témat, a občas natolik protirečí jedno druhému, že se historikové následně dokonce přikláněli k verzi, že do Pavlových Listů byly někým přidány jeho vlastní «mravní ponaučení»: až natolik rozdílné stylem a intelektuální úrovní jsou jejich jednotlivé části. Ale vysvětlení této rozporuplnosti logicky vyplývá z rozporuplnosti samotného Pavla.

On se prostě nestačil změnit úplně až do konce. Na to, aby se přeměnil v úplného Božího člověka, by býval potřeboval deset let poklidného učenictví. Ale Pavel je neměl, a on vášnivě bojoval sám se sebou bývalým — mezi kázáními, vražděním, potulováním se v zimě a o hladu, vězněním v žalářích...

A tak mu odpusťme to, že nejvyšší Zjevení od Boha střídal s výbuchy nenávisti proti «samcoložníkům», «skotoložníkům», «smilníkům» a «smilnicím»... A že dokonce právě on byl první, kdo v historii křesťanství a jako protiváhu k Učení Ježíše Krista vyhlásil «klatbu» — prokletí jménem křesťanské církve (1 K 16:22).

Jeho Listy proto posloužily blahu lidstva, ale právě tak se i staly mocným pokušením pro následující pokolení křesťanů — ještě mocnějším, nežli Janovo «Zjevení». Neboť tím, že byly zařazeny do Nového zákona, «uzákonily» nejen něžnost, laskavost, harmonii,

odpouštění — ale i diametrální protiklady: hněv, zlostnou nesnášenlivost k těm, kdo «nejsou takoví, jako já», a proklínání...

Právě Pavel a Jan také «rozvinuli» tu absurdní teorii, že by bylo možné jakoby smýt svoje hříchy cizí krví, cizím utrpením. (O tom jsme už mluvili na začátku kapitoly «Pokání»). Oni začali ve svých Listech tvrdit, že nevinně zabítý Ježíš byl Beránkem Božím, Kterého Bůh Otec jakoby seslal jako oběť... Sám Sobě — na vykoupení lidských hříchů... «Neboť co bylo pro Zákon nemožné, protože byl slabý kvůli tělu, to Bůh vykonal, když poslal svého vlastního Syna v podobě těla hříchu a kvůli hříchu...» (Ř 8:3), «... Krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu» (1 J 1:7), «... On je oběť slitování (Boha Otce) za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za celý svět» (1 J 2:2), «...On se ukázal, aby sňal naše hříchy...» (1 J 3:5)... Ve výsledku z toho vycházelo, že nám stačí jenom uvěřit, že Ježíš byl skutečně Kristem, — a víc už nemusíme nic dělat: naše hříchy už jsou odpuštěny, ráj garantován...

* * *

Křesťanství se v Římském impériu neupevňovalo snadno. Docházelo k pronásledování, i k masovému vraždění křesťanů. Byli přibíjeni na kříže podél cest. A tehdy se další křesťané šli dobrovolně vzdávat katům, aby zemřeli na křížích za víru, a tím se připodobnili Kristu...

Jak je to nepodobné těm současným «věřícím», kteří se nazývají křesťany, ale nejsou schopni vyvinout ani to nejmenší úsilí vůči sobě, například, «nemo-hou» zanechat kouření.

Z Boží Vůle a díky osobním hrdinským činům apoštolů a dalších hrdinů, obsáhlo časem křesťanství velkou část Evropy, a z ní pak obě Ameriky a Austrálii;

mnoho křesťanů je i v Asii a Africe. V současnosti vyznává křesťanství přibližně třetina obyvatelstva Země. Po více než tisíci letech od svého vzniku dorazilo i do Ruska [10,11].

... A teď bychom měli dojít k velice důležitému pochopení toho, že slovo «křesťanství» má dva zásadně rozdílné významy: křesťanství — jako Učení Ježíše Krista, a křesťanství — jako to, v co ho přeměnili lidé v konkrétních zemích a v konkrétních historických epochách.

Od samých počátků křesťanství až do našich dnů byli mezi lidmi, považujícími se za křesťany jak opravdoví následovníci Krista, tak i ti, kdo se jen jako křesťané maskovali — kvůli uspokojování svých nízkých vášní: usilování vládnout nad druhými, loupit, vysmívat se, zabíjet... Byli a budou takoví, kteří z Kristova Učení nic nepochopili, ačkoliv se považují za opravdově věřící; takových je možná většina... Nicméně tyto kapitoly nejsou o historii pozemského křesťanství, ale o Učení Ježíše Krista.

Svoboda vůle

Mohla by vzniknout otázka: A jak to, že Bůh dopustil zařazení nekvalitního materiálu do Nového zákona?

Odpověď je taková: jedním z nejdůležitějších principů v Boží práci při naší výchově je poskytnout nám dostatečně velkou svobodu vůle, tj. práva výběru svojí životní cesty. Chceš jít ke Mně? — Pojd'! Podej Mi ruku, pomůžu ti! Chceš jít na opačnou stranu? — No co, jdi si, ale snaž se, prosím, Mě přece jenom najít, Já Se ti budu po celý čas připomínat...

To, kam směřuje člověk sám, myslí a vědomím, je pro Boha důležitým ukazatelem toho, jak, jakými metodami tomu člověku pomáhat. Kvůli možnosti tento

princip využívat dopouští Bůh dokonce i to, aby byly do Svatých knih, plných informací o Pravé Cestě, vřazeny informace uvádějící v pokušení.

Můžeme se na všechno tohle dívat jako na hodiny psychologie u našeho Nejvyššího Učitele; tyto lekce obsahují i často opakované testování naší úrovně duchovního vzestupu, a intelektové a etické vyspělosti.

V souvislosti s tím, co bylo řečeno, je vhodné uvést několik citátů z Nového Zákona. První je z 1. Listu Korintským (6:12) Apoštola Pavla: «Všechno smím, ale ne všechno je prospěšné...».

O tom samém mluvil i Ježíš: «Běda světu kvůli pohoršením! Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda člověku, skrze kterého pohoršení přichází!» (Mt 18:7)

Princip svobody vůle má na zřeteli to, že výsledky každé etapy učení jsou vyhodnocovány periodicky, místo toho, aby byl člověk odměňován nebo trestán za každé přijaté rozhodnutí. Aby tohle objasnil, vyprávěl Ježíš podobenství o rozsévači (Mt 13:24-60):

Majitel pole na něm vysel dobré semeno. Ale v noci přišel člověk, nepřítel, a na to samé pole nasej plevel. Když vzešly sazenice, a vyšlo to najevo, ptali se sluhové hospodáře: «Nevysel jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se na něm vzal plevel?... Chceš, abychom šli a vytrhali ho?» Ale hospodář odpověděl: «Ne, — abyste, až budete vytrhávat plevel, nevytrhali spolu s ním i pšenici. Nechte růst spolu jedno, i druhé až do sklizně; a já v čase sklizně řeknu žencům: sklízte nejdřív plevel a svažte jej do snopů, aby byl spálen, ale pšenici shromážděte do mojí obilnice». V tomto podobenství jsou «semena» informace — pravdivé nebo lživé. Ale každý člověk potřebuje čas — čas až do «sklizeň» — aby si prostřednictvím vlastního hledání, vlastních rozhodnutí vyjasnil: kým se má stát — «pšenicí» nebo «plevelem».

Jestliže tě něco svádí, — Ježíš radil jednat se sebou drasticky, kvůli vlastnímu prospěchu: «Svádí-li tě

tedy tvá ruka nebo noha, usekni ji a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší, abys chromý nebo zmrzačený vstoupil do Života (Pravého), než mít obě ruce nebo obě nohy a být uvržen do věčného ohně. A jestliže tě svádí tvé oko, vyloupni je a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší vejít do věčného Života jednooký, než mít obě oči a být uvržen do pekelného ohně!» (Mt 18:8-9).

Takový boj se sebou je také vyjádřením vlastní svobody vůle.

A právě tím, že využíváme svobodu vůle, utváříme svoje osudy.

... Ale svoboda vůle není neomezená.

Bůh se například vměšuje tehdy, když pro někoho nastal čas, aby udělal obrat ve svém životě, ale setrvačnost předchozího pohybu tomu brání. Připomeňme si alespoň prudké změny v životech těch, kteří měli to štěstí stát se osobními Ježíšovými učedníky, pronikavý obrat v životě Pavla, osudy množství lidí, které následně zachránilo ze tmy nevědomosti Učení Ježíše Krista.

Bůh se také vměšuje v těch případech, kdy lidé zamýšlejí něco, co by se stát nemělo, co uškodí duchovnímu pokroku někoho ze vtělených. Jestliže smýšlíme jinak — nechápeme to, bloudíme.

Bůh vládne dokonalou Láskou, dokonalou Moudrostí a dokonalou Sílou. On si nemůže «nepovšimnout», nebo něco «zaspat». A On také nemá žádné nepřátele, kteří by byli schopni efektivně proti Němu bojovat. Pohádky o Jeho «bitvách» s ďáblem — jsou všeho všudy pohádky, a pokud je někdo bere vážně — ... charakterizuje to jeho intelektuální úroveň... Bůh je schopný materializovat nebo dematerializovat všechno, co si přeje, například, tělo zloděje, zamýšlejícího to, co se (objektivně!) nesmí přihodit.

Jestliže se už něco takového přihodilo — znamená to, že se to přihodit muselo, a Bůh byl «v obraze činu». Naším úkolem je pochopit příčinu toho.

Musíme se naučit Mu důvěřovat. (Přinejmenším bychom neměli dělat hlouposti, které by Ho nutily působit nám bolest).

Jestliže je svědomí čisté — není čeho se bát! A pokud čisté není — je třeba se upřímně kát a napravovat to, co jsme napáchali.

A pokud už svědomí čisté máme, ale stále se ještě bojíme něčeho pozemského, kromě možnosti uškodit někomu svojí neopatrností nebo nezkušeností, — znamená to, že je v nás ještě slabá víra, slabá láska k Němu. «V lásce není žádný strach, ale dokonalá láska vyhání strach ven... Kdo se však bojí, nedošel k dokonalosti v lásce». (1 J 4:18). «... Ani jeden z... (vrabců) nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce.... Vám jsou ale spočítány i všechny vlasy na hlavě! Proto se nebojte. Jste dražší než mnoho vrabců!» (Mt 10:29-31)

A jestliže někdo bude říkat, že Bůh neexistuje, protože jsou zeměřesení, uragány, války, anebo že On je zlý, a proto já v něho věřit nezačnu, nebo že On si nedokáže poradit s ďáblem... — pak se snažme pochopit, že Bůh nemá v plánu udělat lidem na Zemi ráj. Pokud by na Zemi byl ráj — pak bychom neměli natolik mocné stimuly, abychom se z něho snažili dostat ještě někam jinam.

Naopak má pro nás význam pochopit, že tady nemůžeme žít v lenosti: jinak nás On bude popohánět bolestí — ale kvůli našemu prospěchu.

Život na Zemi — to není Život Pravý, je to jenom dost krátký učební kurz, příležitost stát se lepšími, napravit svůj osud pro životy nadcházející, přiblížit se ke Konečnému Cíli.

A pokud by nebyly války a další pohromy — pak by neexistovaly ani příležitosti projevovat nesobecké hrdinství ve prospěch druhých, nebo naopak, zrazovat ve strachu před bolestí nebo hrozbou smrti svého těla...

Pozemská kataklyzmata jsou jenom urychlovače evoluce lidí, do nich vtažených. Je to příležitost stát se lepšími.

Osud

Už jsme mluvili o tom, že evoluce každé duše trvá po dobu mnoha tisíciletí, přičemž přestávky mezi vtěleními bývají obvykle mnohem delší, ve srovnání se vtělenými stavy. Z toho je patrné, že základní život každého z nás probíhá právě v netělesné formě; a odtud pozorujeme všechna bloudění v materiálních iluzích u množství druhých vtělených lidí.

Ale když se ocitneme v tělech, my všichni během roků bezmocného dětství dočista zapomeneme všechno to, co bylo před zrozením na Zemi: vždyť život teď začal být příliš nepodobný tomu předchozímu, protože vědomí, vtělené do těla, má možnosti vnímání prudce omezeny. Ono je teď schopné zachycovat jenom tu část vnější informace, kterou dostává přes materiální orgány smyslů svého těla: na bývalou svobodu přemísťování rychlostí myšlenky a bezprostředního vnímání všeho bez pomoci smyslových orgánů mu nezbudou ani vzpomínky.

A třebaže zapomínáme na to, co bylo před zrozením v těle, je to stejně jedno, vždyť život jenom pokračuje, a nezačíná znovu. A v souhlase s tím pokračuje i osud, zformovaný v minulém vtělení.

Když se narodíme na Zemi, každý z nás už má osud, který není nic jiného, nežli Bohem sestavený optimální plán dalšího rozvoje. Je to vrozená linie osudu; je sestavena s přihlédnutím k tomu, čemu se už každý z nás naučil, a k tomu, čemu se ještě musí naučit v následném pozemském životě.

Jakmile dítě dorůstá do toho věku, kdy začíná přijímat eticky významná rozhodnutí, začíná mít stále

vzrůstající možnost ovlivňování vlastního osudu, jeho změnění jak na lepší, tak i na horší stranu.

Významně ovlivnit další život dítěte může jeho správná nebo nesprávná výchova. Ale při tom je třeba pochopit, že ti či oni určití rodiče (schopní poskytnout tu či onu výchovu), a sociální prostředí, ve kterém došlo ke zrození, — všechno to je také Bohem zakalkulováno v souhlase s osudem vtělovaného.

Možnosti každého zrozeného člověka nejsou neomezené. Jejich hlavním omezovačem je úroveň jeho intelektuální zralosti, určující schopnost pojmout informaci určitého stupně složitosti.

Například, možnosti oligofrenika (vrozeně slabomyslného) jsou krajně omezené. Ale kdo to je, ten oligofrenik? Je příčina jenom v tom, že jeho rodiče byli alkoholiky, nebo že měla jeho matka patologické těhotenství? Ne: tyto faktory byly přece známy Bohu ještě předtím, nežli poslal uvedenou duši do uvedeného těla. A ta duše už měla svůj vlastní osud, tak jako i rodiče dítěte ve spojitosti s jeho narozením. A vůbec se jim nenarodil nešťastný človíček, trpící kvůli nemoci, ale všeho všudy ten, kdo ještě ve svojí osobní evoluci nedokázal rozvinout intelekt.

Na druhé straně, lidé, kteří dosáhli úspěchu v intelektuálním zdokonalování ve svých minulých životech, mohou, pokud se přidají ke správnému proudu dosahování nejvyššího náboženského Cíle, a mají velkou vlastní snahu Jej dosáhnout, udělat obzvlášť mnoho, konkrétně, završit duchovní seberealizaci a pomoci se k ní přiblížit druhým lidem.

Intelektuální zdokonalování

Nový Zákon nám dává možnost prozkoumávat religióznost lidí různé intelektuální úrovně.

Nejvyšší úroveň je například představována Samotným Ježíšem; a nikdo, dokonce ani z Jeho nejbližších učedníků, nedokázal svým rozumem najednou obsáhnout veškerou úplnost Jeho Učení.

Druhá úroveň shora jsou nejbližší Ježíšovi učedníci, kteří se vynasnažili Učitele pochopit, a to se jim částečně podařilo.

Třetí úroveň tvoří lidé, kteří v této společnosti dosáhli vysokého sociálního postavení, znali a dodržovali pozemské náboženské tradice, týkající se obřadnosti a pravidel chování, ale kteří se ukázali jako neschopní vnímat živá Boží slova.

A nejnižší úroveň jsou ti, kteří byli schopni myslet jen podle takovýchto formulí: «Dávají mně — dobře!», «Přestali mně dávat — špatně!».

Rozvinutý intelekt toho či onoho člověka zdaleka ne pokaždé odpovídá vysoké úrovni jeho etického rozvoje. Ale etická dokonalost není možná bez rozvinutého intelektu. Proto, pokud usilujeme o duchovní seberealizaci, je velmi důležité věnovat pozornost práci na zdokonalování intelektu.

Co tomu napomáhá? Především — získání vzdělání, různorodá a zvláště tvořivá práce, práce s knihami, účast v teoretickém hledání. Současná společnost, vysoce rozvinutá z vědeckého a technického hlediska, dává nejpříznivější příležitost pro uplatňování rozumu a jeho zdokonalování.

... Překlad Nového Zákona do ruského jazyka má daleko k ideálu. Hluboký smysl Ježíšových výroků byl «okleštěn» překladateli, kteří nebyli schopni pochopit ideje, které o mnoho převyšovaly intelektuální úroveň jejich vnímání.

Ale jedna chyba se ukázala jako naprosto katastrofická. Je to fráze «Blažení chudí duchem, neboť jejich je Království Nebeské» (Mt 5:3). Z tohoto překladu si množství ruskojazyčných čtenářů Nového Zákona vyvodilo

závěr o Ježíšově propagování intelektuálního primitivismu, a také parazitizmu.

Ale vždyť Ježíš mluvil úplně o něčem jiném! On nemluvil o nadcházející blaženosti žebráků-parazitů, ale nemajetných, kteří se zřekli usilování vlastnit materiální hodnoty, a přitom ne z důvodu lenosti, opilství nebo dalších podobných příčin, ale z náboženského přesvědčení, «z ducha», a ne «duchem».

Blažení budou v Království Nebeském ti, kdo se odřekli vlastnění pozemského, náklonnosti k pozemskému bohatství — neboť jejich Bohatstvím bude Otec Nebeský, jestliže se zasvětit Usilování k Němu; «Nehromad'te si poklady na zemi..., ale hromad'te si poklady v Nebi..., vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce!» (Mt 6:19-21), — to je jeden z nejdůležitějších postulátů Jeho Učení.

Co se týče moudrosti, učil Ježíš učedníky tak: «Nevědomost je matka špatného pro nás, nevědomost slouží smrti (duchovní)... Ale ti, kdo přebývají v Pravdě, se naplní Dokonalostí, až se (jim) veškerá Pravda odhalí... (Ale) oč je mocnější, nežli nevědomost a bloudění! Ona dává Svobodu!

Logos (Ježíš) řekl: „Jestliže poznáte Pravdu, Pravda vás učiní svobodnými. Nevědomost je otroctví. Poznání je Svoboda!“.

Jestliže poznáme Pravdu, najdeme plody Pravdy v nás samotných.» (Filipovo Evangelium, 123).

«... Buďte moudří... a čistí!...» (Tomášovo Evangelium, 44)

O opilství

«Povstal jsem uprostřed tohoto světa, zjevil jsem se jim v těle. A našel jsem je všechny opilé, nenašel jsem nikoho z nich žíznicího (po Pravdě), a Já jsem se zarmoutil nad dětmi lidskými. Neboť oni jsou slepí... a

nevidí, že přicházejí na tento svět prázdní... a hledají, jak znovu odejít... prázdní. Oni jsou opilí. Až odvrhnou své víno — ať... se kají.» (Tomášovo Evangelium, 33)

«Bud'te střízliví, bděte; neboť váš protivník d'ábel chodí kolem jako řvoucí lev a hledá, koho by spolkl!» (1. Petrova 5:8)

«Ale dávejte na sebe pozor, aby vaše srdce nebyla obtěžkána hodováním a opilstvím!...» (L 21:34)

«Chod'me počestně jako ve dne, ne v hodování a opilství!... (Ř 13:13)

«Je dobré nejíst maso ani nepít víno ani nedělat nic, na čem se tvůj bratr uráží nebo pohoršuje nebo čím slábne!» (Ř 14:21)

«Neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale buďte naplňováni Duchem!...» (Ef 5:18)

Práce — nebo parazitizmus

Typický obrázek ruské současnosti — zástupy profesionálních žebráků, seřazené u pravoslavných chrámů. Všichni se horlivě křížují: jakoby se za nás modlí (ačkoliv za co stojí modlitby takových lidských parazitů?)... Mezi nimi je velice málo těch, kteří se ocitli v nějakém neštěstí a skutečně naléhavě potřebují peníze; ale ostatní si prostě vybrali parazitizmus za svoje zaměstnání.

A lidé jim dávají: vždyť Ježíš Kristus řekl: «Každému, kdo tě prosí, dávej...» (L 6:30)

Ale mluvil On o takovémhle «dávání»?

On Sám dosáhl všeho: On byl sjednocený s Otcem. Ten, Kdo je ve Splynutí s Otcem, už víc nic pozemského nepotřebuje, a On je připraven umřít tělem, aby mohl být naplno vzkříšen v Otcí; tělo je pro Něho jenom překážkou, a jenom Vůle Otce Ho nutí ještě podporovat existenci těla.

Ježíš nežil pro Sebe, On žil pro lidi. A dával jim všechno, co měl, Sebe celého. A k tomu samému vyzýval i své následovníky. K čemu byste ještě potřebovali něco pozemského? My přece pracujeme s vámi: kážeme Pravdu, léčíme, nás rádi přivítají, vždy nám dají najíst, máme oblečení, ubytují nás v noci a v nepohodě. Co je ještě na Zemi zapotřebí? Získávejte Otce! A nelitujte dát potřebným to, co máte. «...Nemějte starost o svůj život, co byste jedli, ani o tělo, co byste si oblékali: duše je víc než pokrm a tělo víc než oděv. Pohled'te na havrany, že nesejí ani nesklízejí a nemají spíže ani stodoly, ale Bůh je živí. Čím větší cenu máte vy než ptáci!... Pohled'te na lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou, ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vší své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich... Nehledejte tedy, co byste jedli nebo co byste pili, ani se tím nezneklidňujte. Všechny tyto věci totiž vyhledávají národy tohoto světa, ale váš Otec ví, že je potřebujete. Hledejte raději Boží Království a všechny tyto věci vám budou přidány. Neboj se, maličké stádo! Udělejte si... nehynoucí poklad v nebi, kam zloděj nepřichází... Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.» (L 12:22-34)

A víc než to: «Tedy se Ho jeden přední muž zeptal: „Dobrý Mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?“...Ježíš... mu řekl: „Chybí ti ještě jedno. Všechno, co máš, prodej a rozdej chudým... A pojď, následuj Mne...“» (L 19:18-22). Ježíš věděl, že tento člověk, pokud by se chtěl stát učedníkem, — by dokázal být úspěšný. Ale on nechtěl — a učedníkem se nestal...

Ke komu se Ježíš obracel, když navrhoval zanechat všeho pozemského: k vybraným a hodným toho, stát se Jeho učedníky, — nebo ke všem lidem? Samozřejmě, že ta první varianta.

A tak On jednou přišel s učedníky do domu Marie Magdalény a její sestry Marty. Marie «... si sedla u Ježí-

šových nohou a poslouchala jeho slova. Ale Marta byla zaneprázdněna množstvím služby. Ta přistoupila a řekla: „Pane, tebe nezajímá, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Proto jí řekni, ať mi pomůže.“ Ježíš jí tedy odpověděl: „Marto, Marto, staráš se a trápíš se mnoha věcmi. Jen jedno je však potřeba. A Marie si vybrala dobrou část, která jí nebude odňata.“» (L 10:38-42).

Ale kdo by přece nakrmil hosty, jestliže ne Marta? Proč jí tedy Ježíš řekl ta slova? Nebylo to proto, aby jenom ospravedlnil chování Jeho oblíbené učednice Marie? Ale Marta ze své strany také dělala to nejvyšší, čeho byla schopna.

Kdo byl hoden toho, aby se dostal mezi nejbližší Ježíšovy učedníky? Povaleči a paraziti? — Ne!

Vždyť Ježíš doufal, že Svým nejbližším učedníkům předá právě nejvyšší poznatky o dosahování Otce Nebeského. To jsou závěrečné etapy osobní evoluce lidských duší. A připravovat se k nim člověk musí prostřednictvím rozvíjení v sobě Lásky, Moudrosti a Síly ve zcela pozemských činnostech — v sexuální a rodičovské lásce, v materiálním zabezpečování sebe a rodiny, v pomoci přátelům a všem, komu by mohl pomoci, v jejich obraně před zločineckým ohrožováním všelijakou lidskou ohavností, v usilování zlepšit materiální a duchovní existenci všech lidí... Jenom když člověk rozvine sám sebe ve všem tom — exoterickém — pak přichází čas zabývat se seriózní ezoterickou prací, jejímž smyslem je poznání Boha Otce a Splynutí s Ním.

Jen velmi nepatrné procento lidí je schopno toho posledního. A ostatní se musí zatím ještě zdokonalovat, především v práci pro blaho druhých, za současného studování náboženství, upevňování se ve víře a náboženské etice.

A jenom ten, kdo pracuje, — jen ten je «hoden svého pokrmu» (Mt 10:10). Právě «... dělník je hoden své mzdy...» (L 10:7).

Přičemž, právě ten, kdo pracuje, je povinen být materiálně zabezpečen: «Kdo kdy bojuje na vlastní náklady? Kdo sází vinici a nejí z jejích plodů? A kdo pase stádo a nepije mléko toho stáda? Říkám snad tyto věci podle člověka? Neříká to snad i Zákon? V Mojžíšově zákoně je přece napsáno: „Mlátícímu volu nezavážeš ústa.“ Má snad Bůh starost o voly? Anebo to říká spíše kvůli nám? Jistěže to bylo napsáno kvůli nám, protože ten, kdo oře, má orat v naději a ten, kdo mlátí, v naději, že bude mít na své naději podíl.» (1 K 9:7-10).

Ježíš a apoštolové sami nepěstovali pšenici, nepásli skot, nestavěli domy. Ale oni sloužili lidem mnohem vyšším sloužením — tím, které tito lidé ještě sami nemohli uskutečnit. Oni — ukazovali cestu k Bohu. A proto také byli hodni obživy!

«Jsou snad všichni apoštolové? Jsou snad všichni proroci? Jsou snad všichni učitelé? Činí snad všichni zázraky? Mají snad všichni dary uzdravování?... Mějte však horlivou touhu po lepších darech a já vám ukážu ještě mnohem vyšší cestu!» (1 K 12:29-31)

«My... jsme nejedli ničí chléb zadarmo. Naopak: dnem i nocí jsme s námahou a úsilím pracovali... — ne že bychom na to neměli právo, ale chtěli jsme se vám dát za příklad k následování. Když jsme ještě byli u vás, přikazovali jsme vám přece toto: Nechce-li někdo pracovat, ať také nejí!... Jestliže však někdo neuposlechne naše slovo v tomto dopise,... nesměšujte se s ním... Nemějte ho však za nepřítele...» (2Te 3:8-15). «Vyzýváme vás však, abyste se... starali o své věci a pracovali vlastníma rukama, jak jsme vám přikázali!...» (1 Te 4:10-12)

Všichni lidé musejí pracovat. Ježíš pracoval. Kdo nepracuje, aby zabezpečil sám sebe a pomohl druhým (jestli může), ten je parazit, který nemá šanci na přiblížení k Bohu.

A teď otázka: musíme povzbuzovat parazitizmus v lidech a podporovat je v tom? Škodíme jim tím, nebo jim pomáháme?

Jenom ať si z toho, co bylo řečeno, nikdo nedělá závěr, že dávat, ale přesněji — darovat, není radno. Darovat je třeba. A nejen peníze. V tom je naše láska. Ale darovat je třeba tomu, kdo je toho hoden. A v tom bude naše moudrost.

A ať se nám vryjí do paměti Ježíšova slova: «Blážený je člověk, který pracoval: on našel (správný) život!» (Tomášovo Evangelium, 63).

Lidé

Ježíš přišel na Zemi kvůli tomu, aby lidem pomohl najít Otce Nebeského. Pokoušel se jim vyprávět o Otci, ale jen nemnozí dokázali chápat Jeho slova, a i ti je vnímali jenom částečně.

A tehdy Ježíš přistoupil na veliké sebeobětování: On dobrovolně vydal Sám Sebe na mučivou smrt ukřižováním — aby vzpomínka na to, co říkal, nezmizela, ale posloužila následujícím lidským pokolením.

On přinesl Sám Sebe jako oběť lidem (a vůbec ne Bohu, jak fantazírovali někteří apoštolové), On je velice silně miloval a dal Sebe celého, aby jim pomohl.

Ale přitom On rozdělával lidi do následujících skupin:

První — «svině» a «psi», před kterými nemá smysl rozhazovat perly duchovních poznatků, protože ty perly rozšlapou nohama, a poté roztrhají i vás (Mt 7:6).

Druhá — pokrytci-«vlci» (Mt 10:16; 23:13-35).

Třetí — ti nemnozí, kteří jsou skutečně schopni přijímat nejvyšší poznatky.

On o tom mluvil bez nenávisti ke «psům», «sviním» a «vlkům». Chápal, že jsou to jenom nerozumné děti, pokud se podíváme na jejich věk z hlediska evolu-

ce duší; a oni «nevědí, co činí», dokonce, ani když Ho křižují (L 23:34).

A k takovému vztahu k nim On vyzýval i druhé lidi: «... Já vám však říkám: Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, — abyste byli synové svého Otce, který je v Nebesích. Vždyť On dává Svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé!» (Mt 5:44-45).

To, co bylo řečeno, je hodnotné nejen pro historickou analýzu. Neboť uvedená klasifikace lidí a jejich chování je typická pro jakoukoliv společnost jakékoli země. S těmi samými jevy se konkrétně setkává každý Mesiáš nebo duchovní vůdce, nesoucí lidem nejvyšší poznatky o Bohu a Cestě k Němu: on se nakonec přesvědčuje, že ať už jakkoliv promlouvá k davu učedníků o Nejvyšším, — převážná většina je stejně neschopná to pochopit a při první příležitosti projevuje tendence klesnout do primitivních náboženských her, a to i ještě horších, a také má sklon udávat a zabíjet ty, kteří kvůli pomoci jim obětovali sami sebe.

Ale to neznamená, že pomáhat jim je zbytečné. Pomáhat je třeba, jenom bychom neměli počítat s rychlým výsledkem: vývoj mladých duší prostě probíhá pomaleji, nežli by chtěli evolučně vyspělí vůdcové. A žáci ještě mají čas do «sklizně».

Zkoumané psychologické zákonitosti různých evolučně-věkových skupin lidí objasňují i mnohé sociální procesy a jevy, takové jako projevy náboženského nebo politického fanatismu, a také například napomáhají pochopení toho, co je to «patriotizmus».

Patriotizmus

Slovo patriotizmus vzniklo z latinsko-řeckého *pa-ter* — *otec*. Tímto slovem je označována příslušnost k nějakému sociálnímu společenství — rodinnému, rodovému, kmenovému, národnímu, státnímu, náboženskému aj.

Čím primitivnější je konkrétní sociální prostředí — tím více se lidé rozdělují podle stále drobnějších znaků, a z toho pramení i větší konfliktnost v takovém prostředí.

«Vyzvedávání» patriotických idejí v dostatečně velkých národnostně státních nebo náboženských sdruženích může vést k růstu nacistických (fašistických) nálad. Ty postihují část společnosti se sklonem k agresi, představovanou z evolučního hlediska nejmeně rozvinutými lidmi. Jestliže se v čele primitivních mas, vydrážděných fašistickými idejemi, ocitnou dostatečně silné ďábelské osobnosti, pak mohou vznikat rozsáhlé války s cílem zničení nebo zotročení «neplno-cenných» (nebo obdařených jinými podobnými nálepkami) národů a uchvácení jejich majetku a území.

V jiných případech se mohou ideje patriotizmu využívat pro obranu před napadením nebo kvůli osvobození od okupace.

Ale nejvyšším patriotizmem je sjednocování lidí pocitováním Otce-Boha svým nejvyšším Hierarchou, a naši vlastní je pak Jeho Stvoření nebo dokonce vesmír. V takovém případě jsou všichni lidé, i ostatní vtělené i nevtělené bytosti, členy jedné jediné rodiny bratrů a sester různého věku — dětí Jediného, všechny milujícího, Boha Otce.

Vždyť ve skutečnosti to také tak je, právě taková je situace ve vesmíru. Jenomže lidičky, infikované ego-centrizmem a zlobou a zaslepení touhou po vlastnění

pozemského, nejsou schopni tohle pochopit. A takových velice často bývá «drtivá většina»...

... Myšlenku Bohocentrizmu, patriotizmu, ve kterém je jako *Pater* pocítován právě Bůh Otec, kázal Ježíš mezi všemi národy, mezi kterými přebýval. Evangelium *Život Svatého Issy, nejlepšího ze synů lidských* dává představu o Jeho kázáních v Indii a Persii.

A tak On Indům říkal:

«Existuje... jenom On — Jediný — Který chce — a tvoří; On existuje od věčnosti, Jeho bytí nemá konce; neexistuje nic Jemu podobného ani na nebesích, ani na Zemi. Veliký Tvůrce se o Svou vládu nerozdělil s nikým,... (všem) vládne (jenom) sama Jeho všemohoucnost. On zachtěl — a svět vznikl; (jen) pouhou Božskou myšlenkou shromáždil vody a od nich oddělil pevninu zemské koule. On je příčinou tajemného života člověka... Odvěký Zákonodárce je jeden. Není jiných bohů, kromě Něho. Nedělí se o svět s někým jiným, nediskutuje s nikým o Svých záměrech.» (5:16-18; 6:10)

O tom samém On kázal i zoroastrijcům v Persii: «Nepřináším vám zvěstování o novém bohu, ale o našem Otci Nebeském; On existoval před počátkem všeho a bude existovat ještě po věčném konci (tohoto Stvoření).... On je výlučně jenom Bohem Dobra, Který, jako otec rodiny, dělá Svým dětem jenom blaho, a odpouští jim všechny přestupky, pokud se kají.

... K Němu se také musíte obracet, abyste obdrželi utěšení v zármutku, pomoc v práci, uzdravení z nemocí. Doufající Jím nebude odmítnut. Když se budete chtít k Němu obrátit — staňte se opět dětmi!...» (8:6,17-19, 11:12-15).

Tomu samému učil Ježíš i v Judeji, vyzýval zamilovat si Otce Nebeského a pocítit se Jeho dětmi.

V této myšlence pokračoval Apoštol Pavel: «... Kvůli tomu tedy klekám na kolena před Otcem..., z Ně-

hož se nazývá všechno otčinou⁷ na Nebi i na Zemi!...» (Ef 3:14-15).

* * *

... Jestliže se podíváme z hlubin mnohorozměrnosti — z dálky — směrem k Zemi, pak připomíná slepičí vejce, zbavené skořápky, které je ponořeno do průzračného tekutého světla, zářícího něžností. «Bílkovinné obaly» kolem «žloutku» jsou vrstvy Svatého Ducha. A v hlubině pod nimi je substrát, na který nás On vysadil — abychom vyrostli a dozráli do toho stádia, kdy se staneme schopnými Ho uvidět, zamilovat si Ho, zamířit k Němu a vlít se do Něho, stát se Jím. Proč bychom tedy měli žít v nepřátelství jednoho s druhým, místo toho, abychom veškerou pozornost zaměřili na Něho — našeho Nebeského Otce, Cíl každého z nás?

Co je to člověk

V knize Starého Zákona «Genesis» se mluví o tom, že Bůh stvořil člověka k Svému obrazu. Z toho si někdo z lidí, přesvědčených, že člověk je tělo, vyvodil závěr, že to znamená, že Bůh Otec je podobný lidskému tělu; a kvůli této domněnce také lidé začali kreslit Boha Otce v podobě stařečka na obláčku.

Ale člověk není tělo, on je vědomí, jednotka vědomí, uvědomující si sama sebe, a dočasně žijící v těle nebo také vně těla. A Bůh je také vědomí.

Obyčejný člověk je maličké vědomí. Ale Bůh je Neohraničený *Oceán Vědomí* celého vesmíru.

A úkolem každého z nás je, po tom co dosáhneme kvalitativní podobnosti Bohu, a také dostatečné

⁷ V ruském pravoslavném překladu je napsáno „veškerá otčina“, což zbavuje frázi veškerého smyslu.

velikosti v kvantitativním ukazateli, — vlít se do tohoto *Oceánu* a splynout s Ním.

Ale stát se jenom prostě chytrými a velkými, to ještě nestačí. Protože člověk, vyslaný zdokonalovat se do světa hmoty, si zvyká žít, dokonce i když už nemá tělo, v hutných prostorových dimenzích. A od těchto dimenzí je Otec natolik vzdálený, že Ho odtud ani není vidět. Dokonce, ani když člověk přebývá v netělesné formě jako duch, nemůže proniknout do jemnějších prostorových dimenzí; a lidští duchové, vzdálení Dokonalosti, mohou sice něco o Bohu vědět, ale nikdy Ho neviděli a nepociťovali.

Abychom Tvůrce poznali, musíme se stát:

a) intelektuálně rozvinutými do toho stupně, abychom pochopili, kam a jak jít k Bohu, s uvážením toho, že Cesta do Příbytku Otce je mnohem náročnější, než jakákoli cesta na Zemi,

b) eticky dokonalými — aby nám Bůh dovolil přijít k Sobě, jinak nám to nedovolí,

c) silnými, protože pro to, abychom mohli proniknout z jedné dimenze do druhé a upevňovat se v každé z nich, je zapotřebí ohromná síla a houževnatost; přičemž nemluvíme o síle těla, ale vědomí. A navíc, to vědomí se musí naučit konkrétně přebývat v jemnosti Tvůrce; rozvíjení hrubé síly vědomí je pohyb na opačnou stranu od Boha.

Úkol dosažení jemných prostorových dimenzí je usnadněn tím, že organizmus člověka (ne tělo, ale konkrétně organizmus) je mnohorozměrná struktura; ale materiální tělo je jenom jedna z jeho vrstev. Můžeme říci, že každý člověk už je potencionálně prezentován ve všech jemných světech. Ale ta situace není taková, jak ji popisují ve svých knihách okultisté, a také nemá smysl věnovat pozornost jimi vymyšleným názvům souboru nemateriálních «těl», které jakoby má každý z nás.

Ale i Svatý Duch (1 K 6:19), i Bůh Otec (1 K 3:16-17) opravdu «žijí v nás», přebývají v mnohorozměrné hlubině bezprostředně pod našimi těly; «Království Boží je uvnitř vás» (L 17:21), — říkal Ježíš. A zdálo by se, že nám stačí jenom se ponořit... Ale na to, aby to bylo možné udělat, potřebuje většina lidí roky nebo dokonce mnoho vtělení.

O metodách zjemňování vědomí jsme už mluvili. Začíná korekci svojí emocionální sféry: odmítnutím hrubých emocí a kultivováním jemných. Potom následuje vyčištění a rozvíjení duchovního srdce, poté — ostatních struktur organismu a vzápětí po tom — práce už za hranicemi materiálního těla, uvnitř duchovního srdce, které se stalo ohromným.

Nejdůležitější částí mnohorozměrného organismu člověka je jeho «kořen» (Ř 11:16, 18), představující «spojující článek» mezi čakrou anáhatou uvnitř těla — a Vědomím Tvůrce. Když postupně poznáváme tuto strukturu vlastního organismu a jí obklopující mnohorozměrný prostor, ocitáme se před tím faktem, že každý z nás, když vstoupí do těla, už má jakýsi mnohorozměrný «skelet», který je třeba v procesu duchovní Seberealizace (= Bohorealizace) jenom zaplnit vědomím, vyrůstajícím z čakry anáhaty. Až po vyplnění toho, co bylo řečeno, získává možnost nejen ke krátkodobým vstupům do Příbytku Boha Otce — ale i k upevnění stabilního přebývání v něm ve Splynutí s Ním.

Ted' můžeme pochopit, co se ve Starém Zákoně říká o podobnosti člověka Bohu: lidský organismus je v důsledku svojí mnohorozměrnosti jakýmsi maličkým modelem vesmírného mnohorozměrného Absolutna.

Při tom má organismus člověka ještě jednu skvělou výjimečnost: energie, které dostává zvnějšku (především pochopitelně z obvyklé materiální stravy), mohou být využity nejen na zabezpečení životně důležitých činností těla, ale i pro růst vědomí. S jejich pomo-

cí můžeme pěstovat vědomí podobně, jako když narůstají z materiálních složek stravy pracující skupiny svalů.

Upozorňuji, že: právě svaly, které pracují, rostou. Ale nepracující naopak atrofují. Stejně je to i s vědomím: ono roste (pokud opravdu roste, a ne uvadá, například při dominanci negativních emocí nebo při dlouhotrvajících vyčerpávajících nemocech) tam, tj. v té prostorové dimenzi, kde pracuje. Speciální práce, zaměřená na zjemňování, osvobození od připoutanosti ke hmotě a na zvětšování vědomí, se nazývá meditace.

Všechny procesy přeměny a rozvoje vědomí jsou možné jenom ve vtěleném stavu: vždyť právě prostřednictvím tělesných orgánů získáváme k tomu potřebnou energii. Jinak řečeno, organizmus je jakousi továrnou, schopnou přepracovávat energii, obsaženou ve hmotě potravy, — v energii vědomí.

Upozorňuji, že růst vědomí může být správný nebo nesprávný. K tomu poslednímu dochází, když probíhá v hrubých prostorových dimenzích. A závisí to na pochopení principů a cílů svého života, na stupni očištění od neřestí, na charakteru kontaktů s druhými lidmi, na adekvátnosti používaných technik duchovní práce, a dokonce i na tom, čím se živíme.

Výsledkem správné práce na rozvoji vědomí je «zrození» člověka postupně v každé z jemných prostorových dimenzí, a také jeho «dosažení dospělosti» tam. A to je také to, o čem se Ježíš pokoušel diskutovat s Nikodémem (J 3:3,5-7): ten, kdo se «zrodí» v Příbytku Otce, a poté tam ještě stihne «dospět» během svého vtělení, — ten se stává Sjedenocným s Otcem. Ježíš o tom mluvil tak: «... Jestliže se někdo nezrodí v nejvyšším, nemůže uvidět Království Boží. Opravdově ti říkám: jestliže se někdo nezrodí v živlu Ducha, — nemůže vejít do Království Božího. Zrozené z těla je tělo, a zrozené v Duchu je Duch». Ale překladatelé Ježíšo-

va slova nepochopili, přeložili je přiměřeně ke svému chápání, a potom se už stalo skoro úplně nemožným porozumět, o co jde...

Zbavení se nemoci

Všechny svoje nemoci jsme si zavinili my sami. Ale příčin pro ně, které sami vytváříme, může být několik.

Zanedbávání péče o tělo je jedna z nich. «Proč myjete vnitřek poháru a nechápete to, že Ten, Kdo vyrobil vnitřní část, — vytvořil také (i) vnější část?» — říkal Ježíš (Tomášovo Evangelium, 93). Absence základních zdravotnických znalostí, zanedbávání nejjednodušších pravidel tělesné hygieny, kouření, opilství, stravování mrtvolami zvířat navzdory Ježíšovým radám (podrobněji o tom viz níže) — tohle všechno jsou etické příčiny.

Vždyť přece pokud si myjeme celé tělo, pokud možno, každý den po ránu mýdlem — už jenom od toho se stav našeho organismu zlepší, bude zdravější.

A jestliže si odřekneme obžerné požívání těl zabitých zvířat — umožní nám to zbavit se mnoha nemocí trávicího, cévního a nervového systému, a také bolestí kloubů a svalů: vždyť se pak organismus přestane zanášet solemi kyseliny močové a zlověstnými energiemi, které zůstávají v mrtvolách od okamžiku smrti těch zvířat.

Existují ještě i vrozené nemoci, také následky traumat a různých dalších nešťastných událostí, infekční, onkologické a jiné — jakoby nezpůsobené bezprostředním zaviněním nemocného. Ale to je jen takový dojem: jestliže je hlouběji pochopíme — určitě můžeme najít jejich účelnost. Například se Bůh rozhodl nás v něčem zastavit, přibrzdit, donutit nás zamyslet se nad něčím, nasměrovat nás na studium příčin a me-

chanizmů nemocí z medicínského hlediska, rozšířit náš životní obzor a rozvinout intelekt. Nebo bylo zapotřebí ukázat nemocnému jaké to je být invalidou, mrzákem, pokud on sám v minulém životě někoho takovým udělal...

Stávají se i takové případy, že člověk onemocní proto, aby se prostřednictvím toho s někým setkal a obdržel od něho duchovní probuzení.

Setkáváme se i s nemocemi čistě energetické podstaty, například následkem energetického nesouladu sexuálního partnera nebo ďábelských vlastností někoho z členů rodiny či spolupracovníků v práci. Jindy to musíme vnímat jako «postrkování» Bohem k tomu, abychom radikálně změnili svoji životní situaci, přestěhovali se, změnili zaměstnání atd.

Zajímavá bývají setkání kvůli nemocem s léčiteli. A dozajista velmi mnoho lidí získalo duchovní probuzení právě díky jim.

A velmi těžkými nemocemi Bůh donutil mnohé lidi, aby se obrátili bezprostředně k Němu, když obrácení k Němu bylo poslední nadějí na úlevu. Někdo z nich obdržel vyléčení těla už záhy, další, kteří si zatím jen zformovali počáteční zaměření pozornosti k Němu, si zlepšovali osud pro příští život. V obou případech udělali dobře. Ačkoliv by samozřejmě bylo daleko lepší, kdyby udělali to samé dobrovolně, bez nemoci.

Zázraky uzdravení, které vykonával Ježíš a poté Jeho učedníci, měly dva hlavní cíle: a) přinést lidem skutečné zázraky, a tím v nich vzbudit zájem o vlastní duchovní usilování, a b) donutit lidi, aby obrátili pozornost na léčitele a poslouchali ho.

Ježíš říkal, obraťte se k Otci: «... Syn Tvůj Tě oslaví, poněvadž jsi Mu dal moc nad veškerým tělem!» (J 17:1-2). A k lidem: «Otec, který ve Mně přebývá, On dělá ty skutky. Věřte Mi, že já jsem v Otci a Otec ve Mně!» (J 14:10-11).

Avšak situace, do které se uzdravení dostávají, pro ně není jednoduchá: vždyť mnozí z nich obdrželi vyléčení darem. A v tom případě se to pro ně stalo zálohou: změníš svůj život — dobře, nezměníš — bude ještě hůře. Proto někomu z uzdravených Ježíš řekl: «Usiluj, dcero! Tvoje víra tě zachránila!» (Mt 9:22), a někomu: «Pohleď, jsi uzdraven; už nehřeš, aby se ti nepříhodovalo něco (ještě) horšího!» (J 5:14).

Mnoho vyléčení, vykonaných Ježíšem a apoštoly, bylo spojeno s vyháněním běsů (démonů) (Mt 8:16; 8:28-34; 9:32-34, a další). V souvislosti s tím je vhodné probrat: kdo jsou to běsové?

Běsové a ďáblové jsou obyvatelé pekla. Podle minulých vtělení jimi mohou být lidé i zvířata různých biologických druhů: opice, krokodýli, psi, králíci, žáby a další. Všechny je spojuje to, že jim v posledním pozemském životě dělalo potěšení ubližování druhým bytostem, rozvinuli v sobě tomu odpovídající schopnosti, dostali se zásluhou toho do pekla, a teď je Bůh používá k domlouvání vtěleným lidem.

Ďáblové jsou na rozdíl od běsů energeticky mohutnější obyvatelé pekla. Mohou se jimi stát například ti, kteří se během pozemského života «úspěšně» zdokonalovali v černé magii nebo se prostě jen stali oběťmi zločinně nerozumných a eticky neoprávněných učitelů ezoterických znalostí, podobných těm, které jsem popisoval v knihách [6-9].

Běsy a ďábly můžeme obvykle vidět (jasnoviděním) v podobě, odpovídající jejich minulému vtělení, nebo ve formě shluku černé energie — podobného měňavce a pohyblivého, anebo nepohyblivě lokalizovaného v nějakém orgánu nemocného těla. Občas mohou přijímat i cizí podobu.

Běsové se obvykle snaží «upláchnout» před působením léčitele, které je na ně zaměřeno — zpočát-

ku se přemísťují v hranicích těla, pokoušejí se v něm schovat, potom se «vzdávají» a opouštějí tělo.

Jestliže léčitel narazí na zvlášť silného ducha-děbla, může dotyčný klášť mohutný energetický odpor, který ne každý léčitel vydrží.

A občas se stává, že se běsové přestěhují do těla léčitele, jestliže si pacient vyléčení nezasloužil, ale léčitel mu svévolně (ne od Boha) velice silně chtěl pomoci. To se nazývá «vzít na sebe cizí osud (karmu)». Pak už musí léčitel uzdravovat sám sebe.

Je důležité pochopit, že běsi a ďablové se v tělech lidí nezabydlují ze své vůle, ale jsou tam posíláni Bohem. A také ne jinak, nežli z Jeho Vůle mohou nadobro opustit nemocného. Ale aby k tomu došlo, musí on sám přijmout v situaci svojí nemoci správná rozhodnutí.

Typický způsob vyléčení od běsů a ďablů, který takovým nemocným nabízí ruské pravoslaví, spočívá ve «vymítání». Je to speciální obřad, při kterém kněz zaměřuje na posedající duchy svoji nenávist, doprovází to čtením konkrétních speciálních modliteb-prokletí. Tyto magické bitvy vypadají velice efektně: jak posedajícím, tak i posedlým se udělá velice špatně, posedající se projevují přes těla nemocných křikem, spíláním, vrískotem, ruským matem (vulgarizmy), chrlenými hrubými mužskými hlasy z ženských těl...

Ale posedající v této situaci, pokud i vyjdou z těl posedlých, pak ne nadlouho, vždyť nemocní ještě neudělali žádná správná rozhodnutí.

Ježíš o tom říkal: «Když pak nečistý duch vyjde z (těla) člověka, chodí... a hledá odpočinek, ale nenachází. Tehdy řekne: 'Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.' A když přijde, nalezne ho prázdný (a může znovu vejít)... Tehdy jde a přibere k sobě sedm jiných duchů, horších než je sám. Pak vejdou dovnitř a bydlí tam a poslední věci toho člověka jsou horší než prv-

ní.» (Mt 12:43-45). Vidíme, že Ježíš byl proti takovým způsobům léčitelství.

Jak by tedy měli posedlí postupovat, aby se vyléčili?

V první řadě — nesmějí nenávidět a nesmějí se děsit: vždyť energie hrubých lidských emocí jsou obyvatelům pekla příjemné, neodpuzují je, ale přitahují, a oni speciálně lidi k takovým emocím provokují — aby se potom mohli jejich pekelnými stavy kochat.

Ježíš říkal, že «... tento druh démonů nevychází jinak než skrze modlitbu a půst» (Mt 17:21) — to znamená vlastními úsilími: sebeomezeními v pozemských potěšeních a obrácením pozornosti k Bohu. Je radno ještě přidat i pokání — neoddělitelnou složku půstu.

Vždyť například není vyloučeno, že ti, co teď mučí nemocného, předtím zahynuli v mučeních právě jeho vinou...

Ať je to jak chce, ale všechny etické principy, kterým učil Ježíš, se vztahují nejen na vtělené, ale i na nevtělené bytosti. A posedající duchové po tom, co nemocný dokončí nezbytnou práci s pokáním, a pokud je po dobrém přemlouvá, souhlasí s tím, že se odeberou někam, kde jim bude dobře. Krokodýlovi můžeme například vyličít s odpovídajícími obraznými představami, jak mu bude výborně s druhými krokodýly v řece Nil, možná, že se tam bude moci dokonce i znovu vtělit a stát se maličkým sympatickým krokodýlkem. A zlé psy můžeme poslat na jatka, ukázat jim v obrazech jejich «kouzla». Žáby bude dobré nasměrovat do příjemného žabího močálu... Tohle všechno nejsou fantazie, je to moje osobní úspěšná léčitelská zkušenost.

Nu a principiální východ ze sféry dosažitelnosti obyvatel pekla spočívá v tom, abychom se přestěhovali základní masou vědomí do nejvyšších prostorových dimenzí, to znamená, uskutečnili v nich svoje «nové zrození» a rostli tam dále. Tam obyvatelé pekla

nemohou vejít. A samozřejmě, je zapotřebí víc nehřešit, abychom nenutí Boha způsobovat nám nepříjemnosti.

«Ty, kdo se oděli dokonalým Světlem, — síly (pekla) nevidí a nemohou je uchvátit!» (Filipovo Evangelium, 77)

«Často se stává, že někteří přicházejí (a) říkají: „My jsme věřící!“, aby unikli před duchy nečistými a démony. Ale pokud by u nich byl Duch Svatý, (pak) by k nim nečistý duch nepřilnul!» (Tamtéž, 61)

«... Existuje zázrak, který může vykonat i (jakýkoliv) člověk: to je, když se on, plný opravdové víry, rozhodne vytrhnout s kořenem ze své duše všechny špatné úmysly a, aby dosáhl Cíle, už víc nechodí cestami bezpráví!» (Životopis Svatého Issy, 11:8)

Morálka a etika

Etika a morálka jsou rozdílné.

Morálkou se nazývají představy, které se vytvořily a staly se do určité míry trvalou tradicí v konkrétní společnosti a v konkrétním časovém intervalu, o tom, co je «dobře» a co je «špatně», a přiměřeně k tomu i to, jak by se lidé měli chovat. V různých zemích a v různých epochách v jedné a té samé zemi mohou být pravidla morálky velmi rozdílná. Morálka je jev subjektivní, protože značná část jejích pravidel vůbec nevyplyvá z objektivní nutnosti a účelnosti. Pravidla morálky se týkají toho, jak se oblékat, do jaké míry a kde je dovoleno obnažovat svoje tělo, jaké obraty řeči jsou slušné a jaké ne, co je třeba tajit, za co se stydět, co je kdy a kde «zvykem» nebo «není zvykem» dělat atd.

Ale etické principy jsou objektivní. Ony jsou důsledkem skutečné nutnosti a účelnosti a zakládají se na pochopení Cesty člověka k Dokonalosti, k Bohu. Právě o tom se pokouší mluvit k lidem Bůh.

Etika je věda o správném vztahu člověka:

- a) k Bohu (ve všech Jeho Aspektech a Projevech),**
- b) k druhým lidem a ke všem vtěleným a nevtěleným bytostem,**
- c) ke svojí životní cestě.**

Láska k Bohu

Hlavním etickým principem ve vzájemných vztazích s Bohem musí být láska k Němu. «Budeš milovat Pána, svého Boha!...» — toto přikázání Starého Zákonu dal i Ježíš na první místo veškerého Svého Učení (Mk 12:28-34).

Láska k Bohu je náklonnost k Němu: touha po setkání, kontaktu, Splynutí. Splynutí s Otcem Nebeským je Nejvyšší a Závěrečný Cíl. Bez toužící lásky k Němu je nedosažitelný.

... Ale nebylo by správné, kdyby teď všichni začali dotěrně vyžadovat jeden na druhém: «Miluj Boha! Miluj Boha!» a začali by celé dny číst modlitby, a dělat poklony. To by bylo absurdní. Ačkoliv jsou lidé, kteří právě tak postupují.

Mluvili jsme už o tom, že skutečně poznat Boha Otce jsou schopni jenom duchovní praktikanti, dozrálí podle intelektuálních a etických měřítek. Úkolem všech ostatních je vědomě se snažit dosáhnout této zralosti tím, že budou získávat vzdělání, pracovat pro blaho Boha a lidí, učit se lásce k nim a ke všemu ostatnímu.

A navíc: Bůh se poznává pouze prostřednictvím meditační práce, ale jestliže do ní zapojujeme nezralé lidi, pak to vede k tomu, že oni tuto seriózní práci přeměňují v dětskou hru, která někdy vede k hrubým etickým zvrácenostem. A následkem toho může vzniknout i psychopatologie.

Praktická pozorování ukazují, že by pro mnohé lidi bylo lepší, kdyby se zdrželi přehnané náboženské

horlivosti: oni v ní stejně nic rozumného udělat nedokážou. Příklad — v Rusku se teď velice rozmnožily pseudoreligiózní skupiny a komunity, jejichž světový názor představuje směsici urinoterapie (to je, když lidé pijí moč) s fašizmem a astrologií; přitom u nich doma visí pravoslavné ikony, a oni na Velikonoce barví vejce a o Masopustu jedí koblihy, a sami sebe samozřejmě považují za křesťany. Pokud se ještě k tomu začínají zabývat spiritizmem nebo navazují «telepatické kontakty» s «představiteli mimozemských civilizací», a poté se poddávají mystickému strachu, což je v takových případech velice prosté, — pak už jim ani psychiatři nejsou schopni pokaždé pomoci.

Druhý, pro Rusko charakteristický příklad cesty k schizofrenii je, když se lidé, kteří ještě v principu nejsou schopni pochopit cokoliiv seriózního o Bohu, ocitnou v masově primitivním náboženském prostředí, a načerpají z informací o mystické stránce života jen to, že svět je plný démonů, upírů, čarodějů, «zombií»... Daleko lepší by už bylo, kdyby zůstali ateisty, nežli pronikali do takovéhle «víry»!

Vždyť všem těmto nešťastníkům nikdo nevyprávěl jim přístupným jazykem o tom, co je to Bůh, kde Ho hledat, čemu nás On učí, a co dělat v souvislosti s tím, že On, přece jenom, existuje. A že máme hledat s rozumem právě Jeho, a ne demony a dábly: vždyť o kom přemýšlíme — toho také k sobě naprosto reálně přitahujeme svým vnímáním.

Tak co tedy máme dělat v souvislosti s tím, že Bůh existuje?

Za prvé — snažit se alespoň to mít na paměti, vnímat Ho jako svůj Cíl, Cíl — zatím — intelektuálního hledání.

Za druhé — snažit se o svoje zdokonalování kvůli tomu, abychom tím vyplnili Jeho Vůli («... Bud'te dokonalí, jako je dokonalý váš Otec Nebeský» (Mt 5:48)).

To zdokonalování zahrnuje, především, a) intelektuální rozvíjení všemi možnými prostředky, b) etické přeměnění sama sebe prostřednictvím osvojení Jeho Vůle vzhledem k nám, vědomé pěstování kladných vlastností v sobě a boj se svými neřestmi, a také láska-sloužení druhým lidem, pomáhání jim ve všem dobrém, snažení se ulehčit jim jejich pozemské životy a duchovní růst.

Kupříkladu tím, že pomáháme druhým, se zdokonalujeme sami, učíme se pod vedením Boha Lásky, Moudrosti a Síle — třem hlavním aspektům Dokonalosti. Zvláště úspěšně tento proces probíhá, pokud Boha neustále prosíme o pomoc v našem sloužení a projevujeme vnímavost k Jeho radám a ponaučením, přicházejícím ve formě Zjevení, snů, jednání a napovídání, dávaných nám Jím prostřednictvím druhých lidí, prostřednictvím knih...

Ale co dělat, pokud lásku k Němu nemáme, ale chtěli bychom ji mít?... Vždyť zamilovat si neviditelného a nepocit'ovaného Boha je těžké, a pro většinu lidí — v nejbližší době — i nemožné... Právě proto také Ježíš doporučoval: naučte se zpočátku milovat jeden druhého, rozvíjejte prostřednictvím toho svoji schopnost milovat!

Láska je emoce. Emoce je stav vědomí. Láska je, konkrétně, stav Vědomí Boha...

Rozčilená rozzlobenost je stav obyvatel pekla. Nenávist nás přitáhne do pekla. Ale láska, jestliže ji budeme mít, nás může přitáhnout k Bohu. Co se tedy musíme snažit v sobě rozvinout?

Nekrad', nelži, pomáhej druhým!

«Nekrad'te cizí majetek, neboť by to bylo odvrácení předmětů svého bližního, získaných (jím) v potu jeho tváře!

Nikoho nepodvádějte, aby i vás samotné nepodvedli!

Vy dosáhnete Nejvyšší Blaženosti, nejen když budete očišťovat sebe samé, ale také když budete vést druhé na Cestě, která jim umožní získat Dokonalost Prvotního!» (Životopis Svatého Issy, 7:15,16,18)

«... Bratra tvého... ochraňuj... jako zřítelnicí oka tvého!» (Tomášovo Evangelium, 30).

«Podporující souseda upevňuje sám sebe!» (Životopis Svatého Issy, 10:9)

«Slyšeli jste také, že předkům bylo řečeno: ‚Nebudeš křivě přísahat‘ a ‚Splníš své přísahy Pánu!... Já vám však říkám, abyste vůbec nepřísahali!... Ať je tedy vaše slovo: (jestliže) ‚Ano‘ — (pak) ano a (jestliže) ‚Ne‘ — (pak) ne!...» (Mt 5:33-37)

«... Byl jsi věrný nad málem, ustanovím tě nad mnohým!...» (Mt 25:21,23)

«... Amen, říkám vám, že cokoli jste neudělali (nepomohli) nejmenšímu z těchto, to jste neudělali Mně!» (Mt 25:45)

«Ježíš řekl Pilátovi: „Pochop: pravda na Zemi je mezi těmi, kteří když mají vládu, žijí pravdou a činí spravedlivé soudy“!» (Nikodémovo Evangelium, 3).

«A kdo nebere svůj kříž (kříž obětavého sloužení) a nenásleduje Mne, není Mě hoden!» (Mt 10:38)

«Jak každý z vás přijal obdarování, tak si jím vzájemně služte!...» (1 Pt 4:10)

«Mějte však horlivou touhu po lepších darech!...» (1 K 12:31)

«Mějte horlivou touhu po duchovních darech!...» (1 K 14:1)

«Nikdo ať nehledá svůj prospěch, ale každý prospěch toho druhého!» (1 K 10:24)

«Nikdo nemá větší lásku než tu, aby položil svůj život za své přátele!» (J 15:13)

«... Kdo neshromažďuje se Mnou, rozptyluje!» (Mt 12:30)

«... A proto všechno, co chcete, aby lidé dělali vám, stejně i vy dělejte jim!...» (Mt 7:12)

Láska

Dva nejdůležitější postuláty Ježíšova Učení jsou tyto:

Za prvé — Bohocentrismus, tj. uvědomění si ne sebe nebo ještě někoho jiného, ale Jeho jako principiální Základ Vesmíru, Cíle a Smyslu existence všeho, zasvěcení svého života Jemu, připravování se na Splynutí s Ním, usilování k tomu, a také pomoc v tom druhém.

Za druhé — připravování se na uskutečnění prvního bodu prostřednictvím rozvíjení emocionální lásky v sobě — především ve vzájemných vztazích s druhými lidmi; až bude ta láska rozvinuta, může být potom přesměrována na Boha Otce, což také zajistí rychlé sblížení a Splynutí.

Je principiálně důležité, že Splynutí s Otcem je Splynutí s Ním konkrétně v lásce, neboť On Sám je Láska, stav Lásky. A aby k tomu došlo, musíme se přetvořit také v Lásku.

Stupeň přeměnění sebe (jako vědomí) v energii emocionální lásky (za přítomnosti také moudrosti a při kvantitativně rozvinutém vědomí) je ukazatelem duchovního vzestupu člověka (Ale «nepřístupná» přisnost a emocionální tvrdost mnohých «pastýřů» a dokonce i «arcipastýřů» svědčí právě o opaku).

Láska nejsou myšlenky na dobré skutky a dokonce ani děláni toho, co se nám jako dobré skutky zdá být.

Láska je emoce, emocionální stav energie vědomí.

Jestliže si někdo staví za cíl konat díla lásky, ale přitom není srdečné lásky schopen, pak často vznikne

absurdita: vede to k dotěrnému vnucování se, k násilí na druhých a dokonce k rozhořčování nad jejich odvetnými reakcemi: oni «nechápu lásku», «nechtějí přijmout mou péči»...

Opravdová láska není slučitelná s násilím (s výjimkou těch případů, kdy je třeba někoho bránit před násilím, a také některých situací ve výchově dětí a korekce chování duševně nemocných); jinak to už nebude láska, ale znásilňování. A to si nikdo z normálních lidí nepřeje.

Opravdová láska — to také nejsou bouřlivé emoce sexuální vášně. To je vášeň, a ne láska.

A tím spíš není láska jen pouhý mechanismus dosahování sexuálního uspokojení.

Opravdová láska jsou emoce, prvotně se rodící v duchovním srdci, a činy opravdové lásky jsou takové, které jsou pod kontrolou rozvinutého intelektu vykonávány na podkladě těchto emocí.

Emoce vůbec nejsou produktem činnosti mozku, čemuž učili «materialisté». Emoce jsou stavy vědomí. A vznikají konkrétně ve specializovaných energetických orgánech vědomí, a ne těla.

Mozek skutečně reaguje na emoční stavy změnou své bioelektrické aktivity, protože jeho prostřednictvím vědomí vzájemně spolupůsobí s tělem. Například se při některých emocích mění tlak krve v cévách, vystupuje pot, mění se výraz tváře. Ale to nejsou emoce, jak je možné se dočíst v některých učebnicích fyziologie, napsaných «materialisty». To jsou jenom zástupné reakce těla na emocionální stavy vědomí, předávané prostřednictvím mozku.

V mnohorozměrném organismu jsou speciální energetická centra (nazývají se čakry nebo dantiany), zodpovědné za regulaci těch či oněch stavů organismu.

Například, za myšlenkovou činnost odpovídají čakry hlavy. Emoce neklidu a hněvu se rodí v energostruktuře vrchní poloviny břicha. A emoce lásky — v

duchovním srdci, uloženém v hrudním koši a zaplňujícím (pokud je rozvinuto) téměř celou jeho dutinu.

«Otevření» duchovního srdce je základní a zásadní bod na počáteční etapě duchovního zdokonalování. Neboť dává člověku možnost poprvé (pro převážnou většinu lidí) konkrétně pocítit, co je to láska, a ne o ní jenom mluvit. Jenom pokud tohle člověk pozná, pochopí, «jakým jazykem» může hovořit s Bohem a s těmi, kdo jsou Mu blízcí. Až od toho okamžiku se stává uschopněným k získávání harmonie s okolním světem živé přírody a s druhými lidmi. Až od této chvíle se může v člověku začít rodit to, co se nazývá «duchovností», ale bez toho žádná duchovní Cesta neexistuje a ani existovat nemůže.

V dávných dobách byla v křesťanském hnutí vypracována metoda «otevření» duchovního srdce, která se nazývala «Ježíšovou modlitbou». Někteří duchovní praktikanti dosahovali s její pomocí kýženého výsledku. [16]. Ale efektivita této metody nebyla přece jenom příliš vysoká kvůli neúplnému poznání podstaty vědomí a stavby lidského organismu. Proto jen nemnozí z těch, kdo «Ježíšovu modlitbu» praktikovali, s její pomocí dosahovali úspěchu, a pokud dosahovali — pak až po letech práce s ní.

Ale ovládnutí odpovídajících znalostí a metod umožňuje dosahovat výsledku už po několika cvičeních [6,8].

O srdečné lásce Ježíš a apoštolové mluvili takto:
«Blažení čistí srdcem, neboť oni Boha uvidí!» (Mt 5:8)

«Vejděte do svého chrámu, do svého srdce, ozařte ho dobrými myšlenkami a nezdolnou trpělivostí, které musíte mít k vašemu Otci.

Vaše svaté nádoby jsou vaše ruce a oči. Přemýšlejte! A dělejte, co je Bohu příjemné: když děláte dobro

svému bližnímu, vy (jakoby) vykonáváte obřad, zdobící chrám, který patří Tomu, Kdo vám dal den.

Jestliže se chystáte vykonávat díla dobročinnosti nebo lásky — dělejte je se štědrým srdcem! A ať ani jedna vaše činnost nepochází z naděje na zisk a obchodní prospěch!» (Životopis Svatého Issy, 9:12,13,16)

«Naše ústa jsou otevřena k vám,... naše srdce jsou rozšířena!» (2 K 6:11)

«Ať si každý nehledí jen svého, ale každý také toho, co je druhých!» (Fp 2:4-5)

«Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako jsem Já miloval vás, abyste i vy milovali jeden druhého!» (J 13:34)

«Především však mějte jedni k druhým horlivou lásku, neboť láska přikryje množství hříchů!» (1 Pt 4:8)

«Řekne-li někdo: „Miluji Boha“ a nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo totiž nemiluje svého bratra, kterého viděl, jak může milovat Boha, Kterého neviděl?» (1 J 4:20)

«Milování, milujme jedni druhé; neboť láska je z Boha!... Kdo nemiluje, nepoznal Boha, neboť Bůh je Láska!» (1 J 4:7-8)

«Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, máme i my milovat jedni druhé... Jestliže milujeme jedni druhé, Bůh v nás přebývá a Jeho Láska dokonalá je v nás!» (1 J 4:11-12)

«Bůh je Láska, a kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm!» (1 J 4:16)

«Nikomu nedlužte nic, než abyste se navzájem milovali!» (Ř 13:8)

«Kdybych mluvil jazyky lidí i andělů, ale neměl bych lásku, stal jsem se dunícím kovem... A kdybych měl proroctví a rozuměl všem tajemstvím a veškerému poznání a kdybych měl všechnu víru, takže bych i hory přenášel, ale neměl bych lásku, nejsem nic. A kdybych všechnen svůj majetek vynaložil na krmení chudých a

kdybych vydal své tělo ke spálení, ale neměl bych lásku, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, je dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá ani nenadýmá; nechová se nepatříčně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nemyslí na nic zlého; neraduje se z nepravosti, ale raduje se s pravdou; všechno snáší, všemu věří, ve všem věří (Bohu), všechno vydrží. Láska nikdy neselhává. Avšak prorocství, ta zaniknou, jazyky, ty přestanou...» (1 K 13:1-8)

«Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují!...» (Mt 5:44)

«... Když totiž milujete jen ty, kdo milují vás, jakou máte odplatu?» (Mt 5:46)

«... Máte-li... v srdcích hořkou závist a svárliвість (místo lásky), nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost přicházející shůry, ale („moudrost“)... ďábelská...» (Jk 3:13-15)

«Kdo říká, že je ve světle, a nenávidí svého bratra, je až dosud v temnotě!» (1 J 2:9)

«Láska ať je bez pokrytectví! Ošklivte si zlé, Iněte k dobrému! Bratrskou láskou srdečně milujte jedni druhé s něžností!...» (Ř 12:9-10)

«Budeš milovat svého bližního jako sám sebe!...» (Mt 22:39)

«Miluj bratra svého!... Ochraňuj ho, jako zřitelníci oka svého!» (Tomášovo Evangelium, 30)

«... Ať Má radost zůstane ve vás a ať je vaše radost úplná! Toto je Mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako jsem Já miloval vás!» (J 15:11-12)

«Toto vám přikazuji, abyste se navzájem milovali!» (J 15:17)

Láska a sex

Už jsme mnoho hovořili o rozdílech mezi lidmi v závislosti na jejich psychogenetickém věku a úspěchu v evolučním rozvoji. A teď obrátíme pozornost na to, že se lidé různých gun chovají různě nejen v náboženské praxi a ve vztahu k Božím Vyslancům, ale i ve vzájemných vztazích mezi sebou, kupříkladu v sexuálních vztazích. U lidí každé guny, a také i těch, kdo se už nad guny pozvedli, je sex také velice různý.

Takže sex lidí guny tamas je egoistický a hrubý, tak jako oni sami. A protože jsou náchylní k emocím odsuzování a nenávisti, mohou nenávidět jak sex, tak i svoje partnery v něm. Ale přesto, vlečení vášní, nepřestávají «využívat» druhé lidi pro svoje uspokojení.

Zobrazení takového vztahu k sexu vidíme v Rusku v jazyku, vlastním této guně, — v ruském matu, kde sex figuruje jako něco špinavého a navíc — jako prostředek pošpinění druhého člověka.

Právě lidé této guny odsuzují a nenávidí sex v druhých lidech, jsou připraveni za něj dokonce «kamenovat», i když oni sami ho provádějí.

Pokud budeme mluvit o pozemském křesťanství, pak vidíme v jeho ideologii jeden z «upevněných» projevů guny tamas v doktríně «neposkvrněného početí» u Marie — Ježíšovy matky. Vždyť ze samotného tohoto slovesného obratu vyplývá, že všechna ostatní početí... jsou «poskvrněná»! Jestlipak odsouhlasili všichni rodiče, že jejich děti jsou produktem hříchu?...

Lidé guny tamas nemůžou pochopit, že sex druhých lidí může být úplně jiný: ne prostředkem jejich primitivní zvířecí vášně, nazývané vědecky «pohlavní touhou», ale skutečně prostředkem vyjádření lásky, přinášejícím krásu darování sebe druhému, hledání a nacházení společné harmonie — harmonie splynutí vědomí milujících jedno druhé. V sattvické sexuální

lásce se lidé opravdu mohou učit milostnému splynutí vědomí — aby, až se tomu naučí, potom právě tak mohli splynout svými vědomími s Vědomím milovaného Nebeského Otce.

Ale komu je taková láska dostupná? Jenom lidem sattvy, přece! A kdo to jsou lidé sattvy, existují pro to nějaká přesná kritéria? Existují: jsou to ti, kteří si minimálně osvojili srdečnou lásku — emoce «otevřeného» duchovního srdce. Takových lidí je však velice málo.

Z toho, co bylo řečeno, je zřejmé, že pro jedny lidi je sex cestou k ještě většímu prohloubení jejich tamastičnosti, a každý nový pohlavní akt je pro ně skutečně ještě dalším krokem k peklu. Ale pro druhé je sex prostředkem upevňování v sobě harmonie, jemnosti, čistoty, emocionální lásky, umění pečovat o druhého, trénink ve splývání vědomí v objetích lásky, výuka v Boží škole na Cestě ke Splynutí s Ním.

Právě proto Ježíš dával různým lidem diametrálně protikladná doporučení ohledně sexu: jedněm radil všemožně omezit svoji sexualitu, ale druhým přikazoval opačné..

Prozkoumáme to na příkladech:

«Slyšeli jste, že předkům bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já vám však říkám, že každý, kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcizoložil...» (Mt 5:27-28)

«...Každý, kdo by si tu propuštěnou (manželku) vzal, cizoložil!» (Mt 5:32)

«Ó hořkosti ohně, který plane... dnem i nocí... a znepokojuje je vzrušením..., neboť muži pobíhají bez žen a ženy — bez mužů... Běda vám! — těm, kteří milují styky s ženským počátkem a nečisté obcování s ním!» (Matoušův Apokryf, 139-140,144).

A teď prozkoumáme epizodu s Marií Magdalénou, vyprávěnou jí samotnou, o tom jak ji, přistiženou při cizoložství, přivedli na soud k Ježíšovi:

«Chytili mě tehdy, a chtěli mě kamenovat. Já, hříšná, jsem milovala jednoho, který byl ženatý a měl tři děti. Příbuzní jeho ženy mě přivedli na náměstí a začali hlasitě křičet: „Zabijeme nevěstku! Ona pošpinila zákon!“.

Tehdy... jim Kristus řekl: „Ten, kdo si myslí, že je sám bez hříchu, ať první hodí kamenem!“ (A) tak dokázal..., že se dav rozešel.

Potom On přistoupil ke mně a klekl si na kolena.

Ó, Sióne! Celá jsem hořela strachem a studem. V mé duši se dělo cosi velikého; padla jsem na zem a hlasitě plakala. On mě hladil po vlasech a říkal: „Sestro, jitřenko nebeská, najdi sílu Mě vyslechnout! Mnoho zla je na této Zemi, mnoho lži bylo řečeno tím Istivým! Zapomeň, že jsi hříšnice, sestro, a řekni Mi: žije tvoje srdce, když miluješ?!“.

„Žije, Pane! Když nemiluji, je mrtvé!“

„Miluj tedy, sestro Nebeská, a nehřeš podruhé tím, že si budeš myslet, že jsi hříšnice!“

Tak jsem, bratři, poprvé uviděla živého Boha na Zemi.» (Mariiny Otázky, 20-27).

Ježíš jí ještě říkal toto:

«Hříšné v tomto světě je spravedlivé v Království Otce Mého! Život (pravý) je život lásky, a ne nenávisti!

Mnozí „spravedliví“ nenávidí a odsuzují. Ale říkám vám: nevěstka, která nezná nenávisť, bude v Soudný Den slavnější, nežli „spravedlivý“, který odsuzuje!» (Tamtéž, 13-15).

Ježíš také Marii sdělil velice důležité pravidlo sexuálních vztahů mezi duchovně rozvinutými lidmi: jejich vztahy musejí být tajemstvím mezi nimi dvěma a Bohem. Jinak řečeno, jenom Bůh může být Svědkem a Vedoucím jejich lásky. O tom samém mluvil i Apoštol Filip: «Manželství, jestliže je obnaženo, stává se nemravností...» (Filipovo Evangelium, 122).

Marie Magdaléna se stala Ježíšovou učednicí a připojila se k Jeho skupině. Existuje jeden důležitý popis jejich vzájemných vztahů s Ježíšem:

«Společnice Syna — (to je) Marie Magdaléna. Pán miloval Marii víc než ostatní učedníky, a On ji často líbal na ústa. Ostatní učedníci, když Ho viděli milujícího Marii, Mu říkali: „Proč ji miluješ víc, než nás ostatní?“ On jim na to odpověděl: „Proč nemiluji vás, tak, jako ji?“» (Filipovo Evangelium, 55).

Manželství a rozvod

Pokud jsme pochopili, co bylo řečeno v předchozí kapitole, pak nám začne být jasná i příčina zdánlivě si protirečících Ježíšových výroků o přípustnosti zrušení manželství: v jedněch případech se zdá, jakoby On mluvil proti tomu (Mt 19:3-9; Mk 10:2-12; L 16:18), ale v druhých — naopak, žehnal rozvodu v těch případech, jestliže by jeden z manželů mohl pokračovat ve své Cestě k Bohu, k Dokonalosti, ale druhý dál jít nemůže a nechce, a jenom brzdí (Mk 10:29-30; Lk 18:29-30).

«Myslíte si, že jsem Já přišel přinést na Zemi pokoj? Říkám vám, ne... rozdělení!...» (L 12:51)

Ale proč? Proto, že kupříkladu, dva lidé, kteří založili rodinu, se nutně nerozvíjejí dále stejnou rychlostí. Oni prošli nějaký shodný úsek vývoje spolu, učili se konkrétně jeden od druhého a «jeden o druhém», potom se tento program vyčerpal, a dále už programy jejich výuky u Boha musely být rozdílné... Bůh je kdysi spojil, ale On také i rozděluje... Jestliže se lidé tomu pokoušejí bránit, odkazují na... Bibli..., — pak se stavějí proti Bohu. Stává se, že si i církev přisvojuje právo řešit otázky spojení a odloučení lidí — právo, které On nikomu nepřenechal: «Veliký Tvůrce se nepodělil o Svou Vládu s nikým!...» (Životopis Svatého Issy, 5:17).

Rodinný život — to jsou také vyučovací hodiny ve Škole Boha, které se nazývají «Země». Dva lidé chodili do stejné třídy střední školy a milovali jeden druhého. Ale když ukončili střední školu, nepokračovali ve studiu na stejné vysoké škole, jejich cesty se rozešly a oni začali být rozdílní, zásadně rozdílní ve schopnosti obsáhnout jednu a tu samou složitější informaci od Boha. A tehdy se jejich společný rodinný život stává... smilněním: «Veškeré (sexuální) společenství těch, kteří... jsou v základu nepodobni jeden druhému, je smilnění!» (Filipovo Evangelium, 42)

... Na tomto příkladu vidíme, jak «pravidla chování», poskytovaná Bohem pro lidi různého stupně přiblížení k Němu, mohou být dokonce diametrálně protichůdná.

«Slepý, a také ten, kdo vidí, pokud jsou oba ve tmě, se neodlišují jeden od druhého. (Ale) jestliže přichází světlo — pak vidící spatří světlo, ale ten, kdo je slepý, — zůstane ve tmě.» (Filipovo Evangelium, 56)

Nudizmus

Pohled na obnažené lidské tělo — dokonce i na velmi krásné — vyvolává bouřlivé emoce pohoršení u mnohých odchovců současných křesťanských církví. Kdo jsou oni? Kdo jsou ti lidé, žijící v neustálém podrážděném hněvu odsuzování, v trvalém nepřátelství a nesnášenlivosti ke všemu pro ně nezvyklému, a konkrétně, skutečně překrásnému?

Oni jsou dokonce připraveni zabíjet ty, kdo obětují sami sebe, aby jim pomohli, pokud se jim najednou začne zdát, že jim ti dotyční nedávají nebo nepomáhají tak, jak oni sami považují za nutné. Jestliže se stane, že se ocitnou uprostřed živé přírody («přijeli si odpočinout»), netěší se její krásou a klidem, jsou schopni jenom zabíjet, mrzačit, opíjet se, řvát, znesvěcovat. Ve

všedním životě, i v práci, jsou mezi sebou také nepřátelští, přinejmenším uvnitř vlastní emoční sféry, lžou, kradou, a dokonce ani neberou na vědomí svoje přestupky jako fakt, snaží se jenom, aby to nikdo nezjistil a nechytily je. Jestliže u nich vzniká pohlavní vášeň (smyslnost, chtíč) — může nabývat až nezkrotné podoby, zvláště u mužů, — až k ochotě zabíjet kvůli dosažení vlastního uspokojení. Poznali jste? Je to guna *tamas* v horší variantě jejího projevu.

Pro lidi druhého typu je pohled na krásné nahé tělo jenom symbolem sexu. Ačkoliv vztah k sexu už mají jiný, on už není ohavností, ale potěšením pro oba; krása a harmonie už pro ně nejsou neznámými pojmy. Je to *rádžas*.

Ale lidé *sattvy* v přirozené kráse nahého těla vidí příležitost esteticky se kochat, sladovat se s jemností, něžností. Pro ně je to příležitost stát se lepšími, bližšími Bohu. Takové nazírání se pro ně může stát prvkem duchovní práce. Sexuální vášeň při tom vůbec nevzniká, neobjevují se dokonce ani myšlenky na pohlavní akt. To poslední ještě není vždy úplně pochopitelné těm, kdo dosud přebývají v *guně rádžas*, a představitelé *guny tamas* to už vůbec nechápou.

Pokud budeme mluvit o «erotické» produkci, bývá také velice různá a nese v sobě vlastnosti toho, kdo ji zhotovil. Jinak řečeno, podle každého takového díla můžeme vypátrat *gunu* jejího autora: *tamas*, *rádžas*, *sattva*. Viditelné jsou též i vlastnosti «modelu» — také podle *gun*.

A jak se chovají k té nejlepší — *sattvické* — obnažené kráse ti, kteří se ve svém vývoji pozvedli nad *guny*? Oni ji pro sebe ohodnotí, a konstatují: ano, je to překrásné, mám radost z těch lidí, kteří mají takové vlastnosti, chápou je, a vnímají je. Ale ten, kdo poznal Živého Boha, a kdo hoří vášní po stýkání jenom s Ním, — toho ta krása neláká ani pro nějaké delší potěšení

prohlížením: vždyť on už poznal to, co ji o mnoho převyšuje.

«Ten, kdo vyšel z tohoto světa, nemůže být uchvácen (jím), jako ten, kdo (ještě) přebývá v tomto světě. On se projevuje (tím), že je nad vášní (a)... strachem.» (Filipovo Evangelium, 61)

Nudizmus existuje i ve formě umění: fotografování, malířství, sochařství, erotika baletu, kino divadlo.

Ale bývá také i v «živých» variantách, například, obnažené opalování na plážích. Tam, mimochodem, přicházejí i ti, kteří chtějí jenom navazovat nové známosti, — no a co je na tom špatného?, proč by ne?, jenom by neměli neodbytně obtěžovat ty, kdo si to nepřejí. (V tom obtěžování, mimochodem, vynikají představitelé guny tamas).

Ale většina těch, kteří se opalují a koupají na nudistických plážích, na sex vůbec nepomýšlí. Oni se prostě snaží o přirozenou harmonii, prostotu a čistotu vztahů — s lidmi a přírodou. (Ti, kdo přebývají v guně tamas, guně pekla, tohle nejsou schopni pochopit).

A navíc, nudizmus může sloužit jako speciální složka duchovní práce s těmi lidmi, kteří dosáhli guny sattva: upevňuje sattvičnost v lidech. Začínají být skutečně «jako děti», k čemuž vyzýval Ježíš (Mt 18:3; Mk 10:15; L 18:17), — ve svém otevřeném a čistém vztahu k přírodě, k Bohu, mezi sebou navzájem. Sexualita při tom mizí, je nahrazena něžnou a laskavou starostlivou ohleduplností jednoho ke druhému. Tato emocionální situace obzvlášť napomáhá na duchovní Cestě k tak cennému meditativnímu splynutí zjemnělých a milujících se vědomí jednoho s druhým a se Svatým Duchem.

... U někoho může vzniknout otázka: a jaký vztah má téma této kapitoly ke křesťanství? Ukazuje se, že bezprostřední. Protože o tom mluvil naprosto bezprostředně (i když jen velice krátce — v zápisech, které se

nám dochovaly) Ježíš ke svým nejbližším učedníkům. A tak jenom zbývá, abych uvedl citát:

«Když se svlečete a nebudete se stydět, a vezmete vaše oblečení, položíte ho ke svým nohám, jako malé děti, „pošlapete“ ho — pak uvidíte (opravdu) Syna To-ho, Kdo je Živý (věčně)!» (Tomášovo Evangelium, 42).

A ještě: «Čistým je všechno čisté!...» (Tt 1:15).

A poslední nuance k tomuto tématu:

Za prvé: nudisté se nesmějí chovat «vyzývavě» ve vztahu k lidem, kterým se to nelíbí. A není důležité, k jaké guně ti druzí patří. Ale jestli jim to je nepříjemné, pak to, že jim to budeme dělat, bude činěním zla, porušováním etiky ze strany nudistů. Pak je lepší si pro to vybírat odlehlá přírodní místa nebo «uzákoněná» místa na plážích.

A v žádném případě nechápejte obsah této kapitoly jako výzvu, aby se všichni svlékli: vždyť pro to, aby se nudizmus skutečně stal prvkem duchovní práce, je zapotřebí vejít alespoň do guny sattva.

Muž a žena na duchovní Cestě

Zde bude vhodné mluvit zejména o psychologii pohlaví.

Začneme tím, jestli má pohlaví Bůh?

Pokud nakreslíme stařečka na obláčku a řekneme: «Podívejte — tohle je váš Bůh Otec, klaňte se Mu!» — pak je On samozřejmě muž, dokonce s vousy. A jistá skupina lidí určité evolučně-věkové kategorie se bude této ikoně klanět a vědět, že Bůh je muž. Tak se to i stalo v Rusku.

Ježíš Ho také nazýval Otcem, tj. v mužském rodě. Ale vždyť v tradici judaizmu se Bůh objevoval právě jako Otec.

Ale ve skutečnosti je On — ve stejné míře Otec, jako i Matka. To znamená, že On nemá pohlaví. Vždyť On není člověk, On je Vesmírné Prvotní Vědomí!

A mají pohlaví duchové?

Duchové nemají tělo, kterému by příslušelo to či ono pohlaví, ale udržují si do nového vtělení to sebe-pocitování, které měli v posledním těle, a také mohou udržovat podobu, na kterou si zvykli. «Mezi duchy... existují mužští, a existují i ženští», — psal Apoštol Filip (Filipovo Evangelium, 61).

Avšak při následujícím vtělení se může stát, že bude pohlaví úplně opačné. Na čem to závisí? Je to určeno tím, jaké vlastnosti v sobě musí konkrétní člověk rozvíjet a jaké potlačit. Protože jedny vlastnosti snadněji získáme, pokud budeme mít mužské tělo, jiné — když budeme mít ženské. A právě tak je to i s potlačováním záporných rysů charakteru.

Vždyť tělesné pohlaví jsou zejména pohlavní hormony: androgeny, estrogy, progesteron... A to zajišťuje nejen pocitování příslušnosti k tomu či onomu pohlaví (což je předurčeno úrovní androgenů ještě v době embryonální fáze vývoje). Pro téma našeho rozhovoru je nejdůležitější to, že na veličině stabilní úrovně pohlavních hormonů u dospělého člověka přímo závisí energičnost a další jeho vlastnosti.

Právě kvůli tomu se muži — s jejich vysokou úrovní androgenů — vydávají do neznámých dálek, zkoumají nepoznané, bojují za svoje ideály, dominují nad méně energickou polovinou společnosti — ženami. A to, že muži převládají na vedoucích pozicích, není hloupá tradice, není to utlačování ženských práv ani ukazatel jejich «neplnohodnotnosti», ale zcela přirozený proces rozdělení sociálních rolí v závislosti na schopnosti k té či oné činnosti.

Ale na úroveň inteligence nemají přímý vliv ani hladina androgenů, ani pohlaví obecně.

Vysoká úroveň androgenů při mužském vtělení je příznivá rozvíjení energičnosti v člověku, výzkumné aktivity ve vědě, včetně nauky o Bohu. Tím se stává

jasným přirozené usilování zralého muže stát se vůdcem, vést lidi za sebou, pomáhat jim, obětovat se kvůli nim.

Typická žena je protikladem takového muže. Ona, která v tomto životě vyrostla pod vlivem ženských hormonů, hledá klid, harmonii, útulnost, krásu. A snaží se i muže uklidnit, zmírnit, zharmonizovat. Bouřlivý, nezkontrolovaný, věčně se někam deroucí muž se jí příliš nelíbí: může ji to uchvacovat... ale... je těžké s takovým žít v harmonii a v klidu...

A jemu energičnost v ženě nestačí, pokouší se ji «rozhybat»...

Plnohodnotná žena je připravena s radostí darovat mužům svoji harmonii, něžnost, krásu, snaží se jim pomoci, «zušlechtit» je, přiblížit svému ideálu, občas i za cenu oběti... A zralí a plnohodnotní muži jsou také připraveni vést ženy, aby je naučili tomu, čemu se naučili oni sami... A tak prostřednictvím pomoci jednoho druhému, a vzájemného učení toho, čeho se druhému nedostává, mohou jít spolu ke společnému Cíli — Dokonalosti.

Ježíš jednou, obraceje se k mužům, říkal:

«Ctěte ji, ochraňujte ji; když budete tak jednat, získáte její lásku... a budete milí Bohu!...

Milujte také vaše manželky a važte si jich, neboť zítra budou matkami, a později — pramatkami celého rodu!

Uctívejte ženu; její láska zušlechtí muže, změkčuje jeho kruté srdce, krotí dravce a dělá z něho jehňátko!

Manželka a matka jsou neocenitelné poklady, které vám dal Bůh; ony jsou nejlepšimi ozdobami vesmíru, a z nich se rodí všechno, co osídluje svět!

Tak jako kdysi Bůh... oddělil světlo od tmy a pevninu od vod, tak i žena vládne božským darem oddělovat v člověku dobré záměry od zlých úmyslů.

Proto vám říkám, že po Bohu musí vaše nejlepší myšlenky patřit ženám; žena je pro vás božský chrám, ve kterém velice snadno získáte naprostou blaženost! Čerpejte v tomto chrámu mravní síly; tam zapomenete na svoje smutky a nezdary, navrátíte ztracené síly, které nutně potřebujete, abyste mohli pomáhat bližnímu!

Nevystavujte ji ponížením; tím ponížíte jenom sami sebe před Bohem a ztratíte ten cit lásky, bez kterého tady na Zemi nic neexistuje!

Podporujte svoji ženu — a ona ochrání vás i celou vaši rodinu; všechno, co uděláte svojí matce, manželce, vdově nebo jiné ženě v zármutku, — uděláte pro Boha!» (Životopis Svatého Issy, 12:13-21).

... Vše, co bylo řečeno v této kapitole, se zatím týkalo dostatečně evolučně rozvinutých mužů a žen. Ale ti, kteří se ještě vědomě nezačali pokoušet stát se lepšími, dávají často přednost «utvrzování se» v nadřazenosti a přezíravosti k představitelům druhého pohlaví.

Dovolím si uvést takovou ilustraci. Žili-byli v ruském městském komunálním bytě stařeček se stařenkou. Stařečkovi ve stáří zeslábl zrak. A on začal čurat mimo záchodovou mísu. Stařenka musela pokaždé hlídat s hadrem před záchodem a hned za ním vytírat: vždyť před sousedy by to bylo nepříjemné. Jednou to už nevydržela a odvážíla se říct:

— Tak si sedni na mísu! Pak nebudeš — mimo!

— Posadit se?! Jako... baba?! — stařečkovi se až dech zastavil rozhořčením nad tou potupou, a chytil se, chudák, za srdce...

A vydržel až do konce svého mužského vtělení čurat mimo mísu, ale vestoje! — jako opravdový chlap!

... Do Nového Zákona proud mužské pohlavní nadřazenosti vnesl Apoštol Pavel: jak jsme už posuzovali, on se nedokázal hned ve všem předělat. Napsal kupříkladu tohle:

«Ať se žena učí v tichosti a s veškerou poddaností. Ženě pak nedovolují učit ani ovládat muže, ale ať je v tichosti. Vždyť nejdříve byl stvořen Adam, potom Eva...» (1 Tm 2:11-13)

«Vaše ženy ať při shromážděních mlčí, neboť se jim nedovoluje mluvit, ale mají být poddány... Je přece hanba, aby ženy při shromáždění mluvily!» (1 K 14:34-35)

«Manželky, poddávejte se svým mužům jako Pánu. Vždyť muž je hlavou své ženy!...» (Ef 5:22-23)

«Posud'te sami mezi sebou: je vhodné, aby se žena modlila k Bohu nezahalená?» (1 K 11:13)

Ale Ježíš to posuzoval jinak:

«Šimon Petr jim řekl: „Ať od nás Marie odejde, protože ženy nejsou hodny Života (Pravého)!“. Ježíš řekl: „Podívejte, Já ji upravím, aby z ní byl muž! Neboť každá žena, která se stane mužem, vejde do Království Nebeského!“» (Tomášovo Evangelium, 118).

Muž, jdoucí k Dokonalosti se musí doplnit ženskostí, nejlepším z toho, co je vlastní nejlepším ženám. Žena, jdoucí k Dokonalosti se musí doplnit mužskostí, nejlepším z toho, co je vlastní nejlepším mužům. Na závěr jak muž, tak i žena zapomínají na pohlaví svého současného těla, a stávají se čistým vědomím, směřujícím ke Splynutí s Vědomím Tvůrce. «Až uděláte muže a ženu jedním, aby muž nebyl mužem a žena nebyla ženou,... — pak vejdete do Království (Otce)!» (Tomášovo Evangelium, 27)

«Menšiny»

Ti, kdo se opovržlivě chovají k cizímu pohlaví, dostanou napříště zaručeně těla právě tohoto pohlaví, a přitom v sociálním prostředí takového stupně primitivismu, aby na sobě naplno zažili stejné opovržení.

Právě tak je to i s faktorem národnostním, náboženským, i s problémem «sexuálních menšin»: kdo přehlížel nebo nenáviděl lidi kvůli tomu, že «nejdou takoví, jako já», «nejdou takoví, jako my», — toho bude Bůh učit soucitu s cizí bolestí prostřednictvím jeho vlastní bolesti. To je jedno z nejběžnějších Božích pravidel při naší výchově.

Právě kvůli tomu On i vytváří těla různých «menšin», aby do nich mohl vtělovat ty hříšníky, kterým se ty «menšiny» nelíbily.

A naším úkolem je naučit se působením toho všeho nerozdělovat lidi na «svoje» a «cizí» podle žádných znaků dělitelnosti. «My všichni jsme děti Boží!» — tomu nás učí Bůh: «Není totiž rozdílu mezi Židem a Řekem, neboť tentýž Pán všech je bohatý ke všem, kdo Ho vzývají!» (Ř 10:12) Právě tak i podle jakéhokoli jiného lidského vnějšího znaku.

Ale co je při hodnocení lidí podstatné — to jsou jejich guny. Přičemž musíme milovat všechny lidi, i když různým způsobem: někoho obdivnou láskou a úctou, někoho — tak, jako milujeme děti a přátele, a někoho — láskou soucitnou. Ale hlavně nesmíme nikoho nenávidět a pohrdat jím!

«Tak i Boží učedník. Jestliže je moudrý, — postihuje principy učení. Tělesné formy ho neoklamou, ale on pohlédne na stav duše každého, (když) s ním začnou mluvit. Ve světě existuje mnoho zvířat, která mají (tělesnou) formu člověka. Když je rozpozná, hodí sviním žaludy, skotu dá ječmen, slámu a trávu, psům hodí kosti, otrokům dá obilí, dětem dá dokonalé.» (Filipovo Evangelium, 119)

Soucit

Soucit je hlavním etickým principem ve vzájemných vztazích člověka s druhými lidmi a všemi živými

bytostmi, a to nejen vtělenými. Je hlavním aspektem lásky na Zemi a primárním kritériem veškeré etické práce, podle kterého Bůh určuje: má-li nebo nemá vpustit k Sobě.

Žádné zbytečné činění škody lidem nebo druhým bytostem nemůže mít ospravedlnění před Bohem.

Ale co je to tedy — «nezbytné» činění škody? Například: způsobit zločinci bolest nebo jinou újmu, když se budeme snažit odvrátit jeho zločinné působení a izolovat ho od ostatních lidí. Druhý příklad: potrestat dítě, které zlobí, tj. chová se nebezpečně pro sebe a pro ostatní. A také i omezování svobody psychicky nemocných. Atp.

Ale msta už ospravedlnitelná být nemůže: je to egocentrická reakce mého uraženého «já», ke které by vůbec nemělo docházet.

Člověk, uvědomující si opravdovou lásku, už nedokáže zbytečně působit bolest zvířatům. Nedokáže se živit mrtvolami zabitých zvířat: vždyť v jejich mrtvých tělech je bolest jejich umírání.

Ježíš například projevil udivenou nelibost, když mu naznačili možnost ochutnat o Velikonocích «obětovaného» beránka: «Snad si nemyslíte, že Já chci jíst spolu s vámi tělo jako Velikonoční jídlo?» (Epifanius, Cheres, 22:4; cit. z [15]). Ani On, ani jeho učedníci nejedli těla zvířat, kromě ryb, což je zřejmé ze slov Apoštola Petra (Skutky 10:10-14).

Ale ryby zabíjeli a jedli. A je to pochopitelné: Ježíš lidi nezatěžoval nadměrnými břemeny příliš prudkých «převrácení» životních stereotypů. Vždyť přece nemohl říci rybářům: nejezte ryby — rybáři by takového kazatele dál už neposlouchali!

Ale my máme příležitost přijmout princip Lásky-Soucitu jako etickou koncepci a následovat ho tak široce a úplně, jak je to jen možné v přijatelných mezích.

Například, nemá význam se dlouho rozmýšlet, jestli je přípustné zabít vzteklého psa, útočícího vlka, útočící komáry, ovády, klíšťata atp. Jestliže je můžeme zabít, ale nezabíjíme — napadají druhé, a to také vytvoří naši vinu, bude to porušením naší Lásky-Soucitu ve vztahu k poškozeným.

Také nemá smysl pochybovat o našem právu zabíjet na jídlo, na dřevo a pro stavbu rostliny, používat k jídlu mléčné výrobky a vejce — vždyť se na Zemi nemůžeme zdokonalovat bez toho. A strava musí být plnohodnotná, zahrnující i bílkovinné potraviny s úplným souborem nenahraditelných aminokyselin.

Ale úplně jinak musíme ohodnotit zabíjení nebo mrzačení těch rostlin zbytečně: například, «automaticky» utrhnout — a zahodit, natrhat kytici květin nebo koupit (uříznout) k Novému Roku nebo k Vánocům stromek, a když jsme se nabažili jejich umírání — vyhodit je. Tyhle jejich smrti jsou zbytečné: my je nezabíjíme proto, že je to nezbytné pro naše přežití a rozvíjení, ale jen z rozmaru, protože je to «tak zvykem», protože «já to tak chci!».

... Bůh nám dal už prostřednictvím Mojžíše příkázání: «nezabiješ!» Zopakoval je i Ježíš (L 18:20). Ale lidský egoizmus, usilování odhazovat všechny principy, bránící v uspokojování rozmarů, neschopnost soucítit, spoluprožívat cizí bolest — nutí hledat si pro sebe ospravedlnění pro porušování tohoto Božího příkázání, vymýšlet si na svoji podporu omezování jeho používání, přetvařovat se, že jsme si ho prostě nevšimli.

Mimochodem, Pavel v Prvním Listu Korintským (10:25,27) «rozhoduje»: jezte všechno! A vzápětí tvrdí, že je «následovníkem» Krista a vyzývá všechny, aby se stali právě takovými «následovníky» Krista, jako on, Pavel (11:1)... Avšak v této otázce tehdy následovníkem Krista nebyl...

Nicméně, v Listu, ne už Korintským, ale Římanům, Pavel píše něco jiného: «Je dobré nejíst maso...» (Ř 14:21).

No, a abychom neměli v tomto směru žádné pochybnosti, bude nejlepší poslechnout si ještě jednou Ježíše: «Nejenom lidské oběti nevykonávejte,... ale vůbec nezapíjejte ani jednoho živočicha, kterému byl dán život!...» (Životopis Svatého Issy, 7:14).

Opravdový soucit vyplývá z uvědomění si toho, že my všichni — dokonce včetně rostlinných stvoření — jsme jenom Boží děti různého stáří, bratři a sestry Jeho jednotné rodiny. My všichni jsme téměř *rovnocenní*, my všichni máme objektivní rovnost zájmů ve vesmíru, my všichni jsme *jedno*. Když pomáhám druhému, pomáhám tím Jemu v jeho Evoluci-Životě. Tohle všechno je jediný Život, Život Jednoho Organizmu Absolutna, kde není nic «mého», je jenom společný Život, naplněný Jeho Smyslem. Moje role — jako části Jeho Organizmu — je «pomáhat nahoru» na této Cestě Růstu komukoliv — pouze aby rostl! Není tady nic mého, je pouze Společné — Jeho.

«Ať si každý nehledí jen svého, ale každý také toho, co je druhých. Nechť je tedy ve vás totéž smýšlení, jaké bylo v Kristu Ježíši!» (Fp 2:4-5)

To se uskutečňuje, když se naučíš žít Jeho zájmy a — jako výsledek — jejich zájmy. Můj zájem pak už neexistuje, a neexistuje ani moje «já», rozplynulo se zpočátku v nich, a potom — v Něm.

Boj se svým «já»

Abychom dosáhli Nejvyššího Cíle — Splynutí s Otcem Nebeským, je zapotřebí nejen proniknout do Nejvyšších «Nebes», ale také se naučit rozplývat ve Vědomí Otce, odstraňovat svoji lokálnost.

Ale dokonce ani plnohodnotná láska k bližnímu není možná bez schopnosti dívat se na jeho situaci — z jeho pozice, jeho očima. A pro to je třeba pociťovat se nejen ve svém těle, ale ve sjednocení s tím (nebo s těmi), o koho pečujeme.

Mohou to být jak maličké kolektivy typu muže a ženy, milujících jeden druhého, tak i kolektivy velkých rozměrů — výrobní, vědecké, vojenské, náboženské. Dobrý velitel vede právě tím způsobem, že pociťuje sama sebe jako celý kolektiv, jako jeden organizmus, jeho předchozí starost o «sebe», předchozí vlastní «osobní zájem» mizí, a pociťování «já» se rozplývá ve všech, oni se stávají svou podstatou soubytnými s lídrem v jeho sebepociťování, péče o ně převládá nad péčí o svoje čistě osobní. A to také je realizace přikázání «... Miluj bližního svého, jako sama sebe!...» (Mt 22:39) a «Miluj bratra svého!... Ochraňuj ho, jako zřítelnici oka svého!» (Tomášovo Evangelium, 30)

Člověk Lásky se tomu učí na maličkých sociálních skupinách, poté na stále větších. Apoštol Pavel doporučoval rozprostřít pociťování svojí soubytnosti na všechny Kristovy následovníky, pocítit je všechny jako jediné Tělo Kristovo v čele s Kristem a Otcem jako jeho hlavou (Ef 1:22-23).

Taková meditační práce vede k postupnému růstu vědomí lídra — tím kvalitnějším, čím více je v něm zjemnělosti a něžné, starostlivé lásky.

Druhý příklad rozplynutí se v lásce ukázal Ježíš v meditačním obraze vinné révy. Ona svou podstatou koření v Otcí, má kmen, větve-pomocníky, listy-posluchače, které se zazelenají, zašelestí — a opadají, ale réva také dává překrásné plody, jejichž semena poskytnou nové sazenice (J 15:1-16).

Protikladem k takovým lídrům je ten, kterého nazývají trefným ruským slovem «samodur» — člověk s

vysoce rozvinutým sobectvím (samost'), a přitom ještě i hlupák (durak).

To jsou příklady možností člověka-vedoucího: buď povýšený despota, proměňující život většiny podřízených v noční můru, — nebo rozvíjení se cestou nastíněnou meditacemi Ježíše a Pavla.

Realizace posledních se dosahuje prostřednictvím speciální poslušnosti meditačních technik. Ale v této kapitole se omezíme na citování těch doporučení Ježíše a Jeho apoštolů, které mohou k takové práci připravit.

«...Víte, že vládcové národů nad nimi panují a velikáni nad nimi užívají moc. Tak to ale mezi vámi nebude. Kdokoli by mezi vámi chtěl být veliký, ať je... služebníkem. A kdokoli by mezi vámi chtěl být první, ať je... otrokem!...» (Mt 20:25-27)

«...Učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný!...» (Mt 11:29)

«Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať své skutky prokáže dobrým životem v moudré krotkosti.» (Jk 3:13)

«Nemstěte se sami!...» (Ř 12:19)

«Kdybys byl někým pozván..., nesedej si na přední místo... Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.» (L 14:8-11)

«Blaze mírným!»⁸ (Mt 5:5)

«Nikdo ať nehledá svůj prospěch, ale každý prospěch toho druhého!» (1K 10:24)

«... V pokoře pokládejte jedni druhé za přednější než sami sebe!» (Fp 2:3)

«Dávejte si pozor, abyste nedělali své milosrdné skutky..., aby vás viděli. Jinak totiž nemáte odplatu u svého Otce, který je v Nebesích!... Když prokazuješ milosrdenství chudým, nevytrubuj před sebou, jako to dělají pokrytci..., aby se nechali chválit od lidí. Amen,

⁸ Přesněji je překlad: «Blahoslavení (Bohem) mírní!...».

říkám vám, že už mají svou odplatu!... (A) — aby tvé milosrdenství bylo uskrytu. A (tehdy) tvůj Otec, který vidí uskrytu, ti odplatí zjevně.» (Mt 6:1-4)

«...Žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má (pozemským), nemůže být Mým učedníkem!» (L 14:33)

«Požehnanější je dávat, než dostávat!» (Sk 20:35)

«... Já na to nic nedbám, ani si necením své duše víc, než abych s radostí dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše!...» (Sk 20:24)

«... Vždyť jaký je váš život? Je to pára, která se na chvílku ukáže a potom mizí!» (Jk 4:14)

«Neboť mě přitahuje obojí. Mám touhu odejít (z těla) a být s Kristem, což je zdaleka nejlepší; ale zůstat v tomto těle je potřebnější kvůli vám.... a vím, že tu ještě pobudu a spolu s vámi všemi tu zůstanu k vašemu prospěchu a radosti víry!...» (Fp 1:23-25)

«... Neboť (opravdově) žít — to je pro mne Kristus a umřít — to je zisk (získání Jeho)!» (Fp 1:21)

«Hleďte, aby někdo někomu neodplácel zlo zlem!...» (1 Te 5:15)

«Také jsme nehledali chválu od lidí!» (1 Te 2:6)

«Těm, kdo jsou v tomto světě bohatí, prikazuj, ať nesmýšlí povýšeně a nespolehají na nejisté bohatství, ale na živého Boha, který nám dává k užívání hojnost všeho. Také ať činí dobře, bohatnou v dobrých skutcích, jsou štědrí a dělí se s ostatními; ať si ukládají (takový) dobrý základ pro budoucnost, aby se chopili věčného života» (1 Tm 6:17-19).

«Pošetilým hádkám, vykládání rodokmenů, svárům a zákonickým sporům se pak vyhýbej, neboť jsou neplodné a marné!» (Tt 3:9)

«...Kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo je vůdce, jako ten, který slouží» (L 22:26).

«Láska... neříká: „... To je moje!“, ale ona říká: „To je tvoje!“» (Filipovo Evangelium, 110)

**«Jenom Mně, Mně samotnému patří všechno, co máte, všechno, co je kolem vás, nad vámi i pod vámi!»
(Životopis Svatého Issy, 8:11)**

Mnišství

Po dobu mnohých pozemských vtělení se připravujeme k tomu, abychom přistoupili k závěrečné fázi svojí osobní evoluce, což je opravdové mnišství. Zdůrazňuji, že právě opravdové, protože velice mnoho lidí z různých zemí si «na mnichy» jenom hraje, a dokonce si ještě ani nevyjasnili to, co je to Bůh.

Do té doby byla obecná životní pravidla pro každého člověka taková:

1. Rozvíjet intelekt (jako jednu z funkcí vědomí, jako «aparát» myšlení: paměti, analýzy, syntézy, tvořivosti), shromažďovat znalosti o tom nejdůležitějším: o Bohu, člověku, evoluci. Konkrétní znalosti nashromážděné za pozemský život se obvykle neuchovávají z jednoho vtělení do druhého; do každého nového života přicházejí jmenovitě struktury vědomí, rozvinuté prostřednictvím jejich správné funkce, a také získané vlastnosti, energičnost, zaměření na tu či onu stranu, ta či ona intelektuální schopnost, ty či ony etické sklony).

2. Zdokonalovat se eticky, a přitom se orientovat na to, jakými nás chce vidět Bůh.

3. Správně rozvíjet svoji emocionální sféru a pěstovat v sobě lásku k Bohu, která se jednou bude muset přeměnit ve vášnivou zamilovanost do Něho.

4. Usilovat o emocionální zjemnělost, nedopustit zhrubnutí vědomí.

Je naprosto přirozené, že se v raných etapách osobní evoluce nevrháme hned na poznatky nejvyšší úrovně, nezamílováváme se do Boha, ale do lidí a do věcí, nesnažíme se zatím dostat do Království Nebeského, ale třeba jen na vrcholek nějaké hory při horole-

zeckém výstupu, obdržet vysokoškolský diplom, obhájit dizertaci atp. To je dobře, je to normální. Jsou to všechno tréninky před hlavním Výstupem. Ale bude to vhodné jenom tehdy, když se na něj dostatečně připravíme podle všech výše uvedených parametrů.

A teprve v této chvíli, a ne dříve, začíná závěrečné přesměrování naší pozornosti od pozemského — ke svému novému a poslednímu v řadě všech předchozích, závěrečnému Milovanému — Králi všeho. Na závěr se duchovní praktikant konečně ocitá ve «Svatebním Paláci» (Filipovo Evangelium, 67,125,127), kde také probíhají milostná setkání, teď už stále více pro-sycená extází a harmonií, a završená úplným přesídlením do Jeho Příbytku a závěrečným Splynutím s Ním.

A právě tahle etapa hoření milostnou vášní k Němu je opravdové mnišství.

«Mnich» je slovo řeckého původu, označuje se jím člověk, směřující ke stavu *odloučenosti* ve vztahu ke všemu «pozemskému», tj. neztotožňování se s tím «pozemským», ale k obrácení «obličejem vědomí» především ke svému Milovanému. Mnich po Něm teskní, když ho cokoliv na Zemi odvádí od kontaktu s Ním. Mnich hoří vášní každého očekávaného setkání. Mnich se před Ním stydí za svou nedokonalost při milostných setkáních v Jeho Příbytku. Mnich se chce stát lepším — a Vládce mu bezprostředně objasňuje, jak to udělat. «Království», ve kterém teď probíhá opravdový život mnicha, — skutečně «není z tohoto světa» (J 8:23; 18:36). Ačkoliv jeho chování ve vztazích s druhými lidmi na Zemi zůstává adekvátní.

* * *

«Vcházejte těsnou branou. Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kdo vcházejí skrze ni, neboť těsná je brána a úzká Ces-

ta, která vede k Životu (Pravému), a málo je těch, kdo ji nalézají!» (Mt 7:13-14)

«... Přeji si, abyste byli bez (pozemských) starostí. Kdo není ženatý, stará se o věci Pána, jak by se zalíbil Pánu, kdo se však oženil, stará se o věci světa, jak by se zalíbil své ženě. Mezi ženou a pannou je také rozdíl. Nevdaná žena se stará o věci Pána, aby byla svatá tělem i duchem; vdaná se však stará o věci světa, jak by se zalíbila svému muži.» (1 K 7:32-34)

«Ten, kdo poznal (opravdu) tento svět, — našel, (že je) mrtvola. A toho, kdo našel, (že on je) mrtvola, — toho tento svět není hoden.» (Tomášovo Evangelium, 61)

«Ten, kdo našel usmíření, a zbohatl, — ať se odřekne tohoto světa!» (Tamtéž, 114)

«Hledejte nejprve Boží Království a Jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno!» (Mt 6:33)

«Svatební Palác nás pozval dovnitř!» (Filipovo Evangelium, 125)

«Právě dokud žijeme v tomto světě, musíme pro sebe získat Vzkříšení — abychom, až zůstaneme bez těla, se ocitli v Klidu, a nebloudili *mimo*» (Tamtéž, 63).

«Ten, kdo vyšel z tohoto světa, (už) nemůže být uchvácen (jím), jako ten, který je ještě v tomto světě. (Neboť) on ukazuje, že je nad vášní... (a) strachem.» (Tamtéž, 61)

«Ti, kdo říkají, že nejdříve zemřou a pak budou vzkříšeni, — bloudí. Jestliže nezískají Vzkříšení, dokud jsou ještě vtělení, — pak nedostanou nic, ani až opustí těla.» (Tamtéž, 90)

«Ale jen ti, kdo poznali sami sebe, se tím budou těšit!» (Tamtéž, 105)

«Synové Svatebního Paláce mají jedno a to samé Jméno!» (Tamtéž, 87)

Meditační práce

Na posledních stupíncích ke «Svatebnímu Paláci» se už duchovní praktikant musí zdokonalovat nejen intelektuálně a eticky, ale i v psychoenergetickém směru, tj. musí bezprostředně přeměňovat energii sebe jako vědomí cestou jejího dalšího zjemňování, nárůstu a odtržení od těla. To se nazývá meditační prací.

Její speciální popis nebyl v plánu Ježíše ani Jeho učedníků. Ale její obecné principy a stupně byly vyloženy ve Filipově Evangeliiu, které bude uvedeno níže.

Ale v této kapitole jsou shromážděny citáty z dalších Evangeliií a Listů, které obsahují informace, vztahující se k tomuto tématu:

«Království Boží je uvnitř vás» (L 17:21).

«Amen, říkám vám, že kdokoli nepřijme Boží Království jako dítě (tj. otevřeně, s bezprostřední radostí), nikdy do něho nevejde!» (L 18:17)

«... Království Nebeské se získává silou, a vynakládající úsilí ho uchvacují!» (Mt 11:12)

«... Já i Moji učedníci... jsme se omyli v živé vodě, která padá» (Pap OX 840'; cit. z [15]).

«Nebesa, jakož i Země, se svinou před vámi (tj. stanou se maličkými, když se stanete velkými a slijete se s Otcem), a ten, kdo (bude) Živý ze Živého, — neuvidí smrt.

Ten, kdo našel sám sebe (tam), — toho (tento) svět není hoden!» (Tomášovo Evangelium, 115)

«Běda tomu tělu, které závisí na (cizí) duši; běda té duši, která závisí na (vlastním) těle!» (Tomášovo Evangelium, 116)

«... Věčný Duch, přebývající v Království Úplného Klidu a Nejvyšší Blaženosti, se na nějaký čas zaktivoval a projevil z Věčnějsoucího, aby, oblečený do lidské podoby, ukázal (lidem) prostředek sjednocení s Božstvím a dosažení Věčné Blaženosti, aby Svým příkla-

dem ukázal cestu dosažení mravní čistoty, oddělení duše od jejího hrubého obalu, získání její Dokonalosti, která je nezbytná pro vejítí do nekonečného Království Nebeského, kde panuje Věčná Blaženost.» (Životopis Svatého Issy, 4:2-4)

«Nemilujte svět ani ty věci, které jsou ve světě. Jestliže někdo miluje svět, Otcova láska v něm není! Neboť všechno, co je ve světě: žádost těla, žádost očí a pýcha života — to není z Otce, ale ze světa!» (1 J 2:15-16)

«Svět nás nezná proto, že nepoznal Jeho!» (Tamtéž, 3:1)

«...A je-li svatý kořen, jsou svaté i větve!» (Ř 11:16)

«... Nedíváme (se) na to, co je vidět, ale na to, co vidět není; neboť to, co je vidět, je dočasné, ale to, co není vidět, je věčné!» (2 K 4:18)

«... Víme přece, že kdyby byl náš pozemský dům tohoto přebývání (tělo) zbořen, máme od Boha věčné stavení v Nebesích, dům neudělaný rukama, věčný. Vždyť také v tomto vzdycháme, neboť toužíme být oblečení svým příbytkem z Nebe..., protože... chceme..., aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno Životem (Pravým). A ten, kdo nás právě k tomuto uzpůsobil, je Bůh...

Proto máme stále smělou důvěru a víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme vzdáleni od Pána. Chodíme totiž vírou, ne viděním. Máme tedy smělou důvěru a líbí se nám raději být vzdálenými od tohoto těla (navždy) a být doma u Pána.

Proto také, ať už zůstáváme doma nebo se vzdalujeme, usilujeme o to, abychom Mu byli příjemní; aby každý dostal odplatu za to, co dělal v těle...» (Tamtéž, 5:1-10)

«... Následujte Boží příklad!...» (Ef 5:1)

«... Postupujte,... važte si času!...» (Tamtéž, 5:15-16)

«...Aby (On) vám podle bohatství své slávy dal, abyste skrze Jeho Ducha byli posílněni mocí ve vnitřním člověku, aby Kristus přebýval... ve vašich srdcích a abyste, zakořenění (v Otci) a založení v lásce, mohli... postihnout, jaká je (opravdová) šířka a délka, výška i hloubka, a poznat Kristovu Lásku, přesahující chápání (obyčejného člověka), abyste byli naplněni veškerou Boží plností!» (Ef 3:16-19)

«... Vy všichni jste synové světla a synové dne!...» (1 Te 5:5)

«... Kdo se však spojuje s Pánem, je s ním jeden Duch!» (1 K 6:17)

«... Až... budeme podobní Jemu,... uvidíme (Ho) tak, jak je!» (1 J 3:2)

* * *

«Země se otřásla a Nebesa zaplakala nad velikým zločinem, který se právě konal v zemi Izraeli. Právě tam mučili a popravovali velikého spravedlivého Issu, ve Kterém přebývala Duše vesmíru, vtělená do obyčejného těla člověka, aby prokazovala dobro všem lidem a vymýtila špatné myšlenky, obnovila v životě (na Zemi) mír a lásku k dobru, a člověka zhanobeného hříchy navrátila k Jedinému a Nerozdělitelnému Tvůrci, nekonečně a bezmezně milosrdnému.

Tak skončila pozemská existence Částice Věčného Ducha v podobě člověka, Který spasil (Svým Učením) kruté hříšníky a musel podstoupit taková utrpení.

A učedníci Svatého Issy opustili zemi Izraelskou a rozešli se na všechny strany k pohanům, a kázali jim, že musejí zanechat hrubého bloudění a přemýšlet o spasení duší, a také o Úplné Blaženosti, která očekává lidi v nehmotném Světě, plném Jasného Svitu, kde v Klidu a v celé Svojí Čistotě přebývá v Dokonalém Majestátu Veliký Tvůrce.» (Životopis Svatého Issy, 1:1-4; 14:4,10)

Ale «... nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé Učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch. Odvrátí uši od Pravdy a uchýlí se k bájm. Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu!» (2 Tm 4:3-5)

«Opustili Přímou Cestu a zabloudili...» (2 Pt 2:15)

«A zaměnili slávu nepomíjejícího Boha za zpodobení obrazu (těla) pomíjejícího člověka...» (Ř 1:23)

«...Někteří zbloudili, když se uchýlili k prázdnému tlachání. Chtějí být učiteli Zákona, přitom však nechápou ani to, co (sami) říkají, ani to, na čem trvají!» (1 Tm 1:6-7)

«Když vede slepý slepého, spadnou oba do jámy!» (Tomášovo Evangelium, 39)

*** * ***

Křesťanství není to, když se lidé modlí před ikonami, není to, když se znamenají kříži, není to, když se bojí démonů a ďábla, není to, když si pro sebe vyprošují spasení od pekla a dalšího zla nebo se pokoušejí vymodlit si různé pozemské blaženosti.

Křesťanství je to, když lidé vykonávají Učení Ježíše Krista, vyhlašují nelítostný boj svým neřestem, s horlivostí v sobě pěstují chybějící kladné vlastnosti a celou svou bytostí se vrhají na hledání Boha Otce s cílem Jeho poznání a Splynutí s Ním. A tak se staň!

Bibliografie (rusky)

1. Антонов В.В. — Духовная работа с детьми. «New Atlanteans», “New Atlanteans”, Bancroft, 2007.
2. Антонов В.В. — Евангелие от Филиппа. «New Atlanteans», “New Atlanteans”, Bancroft, 2008. (на английском)
3. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. “New Atlanteans”, Bancroft, 2008. (ed.)
4. Антонов В.В. — Классика духовной философии и современность. «New Atlanteans», “New Atlanteans”, Bancroft, 2008.
5. Антонов В.В. — Лесные лекции о Высшей Йоге. «New Atlanteans», “New Atlanteans”, Bancroft, 2008.
6. Антонов В.В. — Экопсихология. «New Atlanteans», “New Atlanteans”, Bancroft, 2008.
7. Антонов В.В. — Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. “New Atlanteans”, Bancroft, 2010.
8. Антонов В.В. — Анатомия Бога. “New Atlanteans”, Bancroft, 2010.
9. Антонов В.В. — Духовное сердце. Религия Единства. “New Atlanteans”, Bancroft, 2010.
10. Голубцова Н.И. — У истоков христианской церкви. «Наука», М., 1967.
11. Донини А. — У истоков христианства (от зарождения до Юстиниана). «Политиздат», М., 1979.
12. Евангелие Иисуса Христа эпохи Водолея. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1995.
13. Куллен Б. — Книга Иисуса. «Полюс», СПб, 1997.
14. Трофимова М.К. — Историко-философские вопросы гностицизма. «Наука», М., 1979.
15. Окулов А. и др. (ред.) — Апокрифы древних христиан. «Мысль», М., 1989.

16. Откровенные рассказы странника духовному своему отцу. Казань, 1911.
17. Фаррар Ф.В. — Жизнь Иисуса Христа. «Начальная школа», М., 1887.

Knihy v češtině:

1. Antonov Vladimir — Anatomie Boha. “New Atlanteans”, Bancroft, 2011.
2. Antonov Vladimir — Ekopsychologie. «New Atlanteans», “New Atlanteans”, Bancroft, 2012.
3. Anna Zubková — Božská podobenství. “New Atlanteans”, Bancroft, 2011.